

in se fixa deficiat; causa v^o malis ex inaptis sit in causis media virtute
a se diffusa, sed per sui emulacionem intrinsecam; unde dispar est ratio. Ad 29 n^o
consequens; q^u causa, quae fuit potuit sua diffundere virtutem, et per ea virtutem
permanere, et effectum causare: causa v^o antequam extaret nulli per hanc vir-
tutem, nec aliquid sui extaret.

22 Ad operationem dico, quod causa, quae media sua virtute
operatur solum per causare, id est virtutem a se diffusam ducat, et non amplius, q^u
tunc solum activa est. Ex dictis inferes 1° ridiculas et querulas esse aliquo-
rum illusiones, v^{el} quod pars intrans motum potuit homo videre sentire et
gustare. V^{el} ut inferes Flurados: cave ne te mordeat canis mortuus. Pha-
sa enim canis, visio, sensus etc. si effectus causae permanentis operantis per vir-
tutem inherens; unde non veniunt ad rem.

23 Inferes 2°, quod q^u 1° Ph^{ilosophus}, et P^{roclus} 2°
philosophus loc. 6° asserunt, quod effectus in anima hic causatur in anima, loquuntur de causis
permanentibus, quae non agunt per virtutem a se diffusam, sed virtutem ex ipsis; v^{el}
si de successivis, aut permanentibus, quae sua diffundunt virtutem ad agendum
indigendi sunt de exteriori causa, v^{el} facta ex in se, v^{el} virtutem ex in suo effectus, v^{el}
facto.

Articulus 3° an substantia creata sit im- mediate operativa?

24 Permittit 1° substantiam creatam nihil operari posse per creationem, de quo videndum
est D. Th^{omae} 1° p. q. 25. ar. 1° et p. 3° de pot. ar. 1° ubi pp. et efficaciter rationem
hanc vocat per hoc. Permittit 2°, causas 2as esse proximae, et simpliciter activas
et effectivas, quod dicitur A. 2° pp. in locis, et in 2° dicit. 1° q. 1° ar. 4° et
ita appellat operantem, ut q^u ordinem tollit univocum. Dicitur ex 1° generis ubi
2° dicitur: perminat roxas hanc in se, etc.

25 Permittit 3°, causas 2as creatas
agere, et efficere, non solum per abstractiorem, sed etiam per v^{el} per substantiam generat-
am ex propria materia. Non est ratio de anima rationali, quae 1° fides non generat

sed creata est, sed de alijs, sicut substantiis, quae non generant sed a Deo dantur.
cuius a Platonis, quoniam non impugnat abunde A. 2° q. 3° de pot. ar. 1° et
insuper expugnat manifeste exigentiam; videmus enim quod ex vi aeternis agentis
natura incipit de sua substantia; nam ex vi aeternis ignis generantia incipit per materiam
ligni sua substantia ignis, sed non per creationem, q^u 1° solus Deus est creator ergo per
v^{el} educant, et generant.

26 Dico, quod ignis calefaciens, et generans ignem v^{el} facit proprie
nempe calorem in passio, et alterum dispo^{ne} tantum nempe sicut ignis inductus, quae
tamen solum Deo efficit, tribuit tantum igni generanti, quoniam magis alterat, et dispo-
nit. Sic rationem alij nominem glorificantes. 2° tamen, nam cum non dicitur id de calo-
re? Quod est ignis non proprie calefacit, sed quod ad eum generantem 2° causat
calorem in passio, et sic incidit in realitatem illorum, quae a rebus naturalibus colligitur
omnis operantem, et non quia factus talis accidentalis, producent, ut videmus
n° 22.

27 Permittit 2° rationem esse ab aliquo efficiente 2° p^{er} v^{el} a primo quod, v^{el} ut a pri-
mo quo. Non est dubium de principio quod operantem, nam si substantia est ex se suppo-
situm, et persona 1° illud axioma: actiones sunt suppositum. Quare dubium quod de
principio quo, quod est non solum virtutem, quae suppositum operatur, et loquuntur de effectus
substantia, q^u 1° est ignis substantia alij ignis producit, an v^{el} virtutem, quod est ignis
generanti immo si ipsa substantia ignis generantis, an v^{el} mediante aliqua facta, v^{el}
qualitate accidentali, et est calor?

28 Permittit 3° ut certum apud omnes sit substantia
agentis esse primum quod mediantem, et radicale activum, et effectivum alij substantia
dicitur ex Ph^{ilosopho} 2° de anima text. 22. ubi definitur anima anima est facta quae
vivimus, sentimus, loco movemur et intelligimus 1° et ex D. Th^{omae} 3° 2° 99.
cap. 69. rationem 2° quae sic per generationem operari regit ad hoc: ergo eo modo
quo facta datur esse generantem debes dare esse operantem primum, sed facta substantia
datur esse primum, et substantia: ergo datur esse primum et radicale primum operantem.
Quare tota difficultas devolvitur ad inquirendum an substantia sit primum quod
proxime operantem? Pro quo sit.

29. *Nā deluō: subitā n̄ p̄t ē p̄iū quo proxime operatū; vñ subitā creata operat p̄t vñtū, et p̄tū actiū entis accidentalē, et a se ē dīrē. Eūy Thāy v̄t Icanitai, et p̄t. Iohannis ex P. Suarez, vñtū ex D. Dionisio cap. 11. celestis hierarchiū ubi ait, quod vñtū operatū suā p̄t subitā xatā, et ē quid m̄y int̄ subitā, et operatū.*

30. Si velle omnia reſi-
m̄t. A. D. nā deluō suā p̄t, reſe, temp̄ et cetera deficiat, quare
soly duo, p̄t clariora ē n̄ p̄t b̄t adduc. 13. h̄t in 1. dīr. 3. q. 4.
ax. 2. ubi ait: Dī soly ē, q̄ n̄ agit p̄ p̄t m̄y differētiā a sua subitā; i
om̄b̄ aurs alij operatū ē accēti: et ideo oppositē, quod p̄ximū p̄iū ope-
rationis sit accēti. 24. h̄t 1. p. q. 54. ax. 3. ubi ait: nec i Angelo
necq̄ in aliqua oīa vñtū. A. p̄t operatū ē id quod sua subitā.

31. P̄t. f. xatē: omnis vñtū, v̄t p̄t p̄xime et immētiēte operatū specat ab
operatōnē; n̄d̄ est repugnat subitā specat ab operatōnē: ergo re-
pugnat, subitā ē p̄xime operatū. Nā p̄t: Iy: q̄ vñtū quodque spe-
cat ab eo ad quod p̄t, et ab int̄tū extēti; n̄d̄ p̄t p̄xime operatū p̄
n̄, et ab int̄tū extēti ad operatōnē: ergo. Iy: q̄ x̄t. f. q. 2. p. q.
79. ax. 1. n̄tū p̄t n̄tū ad operatōnē, ut ad m̄y aū, ita se n̄tū est ad
est; n̄d̄ est est p̄t ē, seu extēti t̄tūq̄ p̄t f̄tū: ergo p̄t operatū est
p̄t operatōnē, ut p̄t f̄tū; ac p̄tū specat ab illa; specat enī ab alio
ē illud, ut f̄tū reſe.

32. Iy: q̄ vñtū operatū p̄ximū, et p̄t se n̄tū extēti p̄t
p̄t extēti ad illud, qualis ē p̄t p̄xime: ergo p̄t p̄xime operatū p̄
se ad operatōnē extēti: ergo reſe operatōnē, ut f̄tū et specat; n̄d̄ vñtū
quod ē p̄t illud, t̄tūq̄ f̄tū et specat ad quod p̄t se extēti. Iy d̄tūf.
q̄ ē p̄t p̄t n̄tū, quod p̄t p̄xime ad aū, ad nihil aliud dat a nā, q̄
p̄t aū ad p̄tū p̄t; et ideo m̄t ē p̄t f̄tū, et p̄t vñtū p̄t
vñtū; n̄d̄ quod a nā ē p̄t aliud ab illa t̄tūq̄ ap̄tū specat: ergo p̄t p̄xime
operatū specat ab operatōnē.

33. Nā v̄t p̄tū illud p̄tū: Iy: quia n̄tū subitā n̄ ē ens ad se, et i se
sicut repugnat subitā n̄ ē subitā; sed n̄ subitā specat ab operatō-
nē n̄ ē ens ad se et in se, sed ad aliud, ubi ad sua operatōnē: ergo n̄tū
subitā specat ab operatōnē. Iy: q̄ n̄tū subitā extēti ad accēti t̄tūq̄
ad f̄tū, sicut repugnat, quod accēti n̄ ē p̄t subitā, et ad illa t̄tūq̄
ad f̄tū ordinē; n̄d̄ quod specat ab alio illud reſe et f̄tū: ergo n̄tū
subitā specat ab operatōnē, quod ē accēti.

34. Dicit v̄t p̄tū de specatō 34.
int̄tū, v̄t de ext̄tū. Si 14. n̄tū ē falsa, n̄ in 1. d̄t. 2. p̄t p̄t n̄
specat int̄tū ab aū, nec ab ext̄tū, sed n̄tū ab ordinē, quod dīr ad ob̄tū. Si
24. ē m̄t falsa et int̄tū in m̄t p̄tū, deficiat b̄t ob̄tū logiq̄ ē ens
rationis, a quo logiq̄ ut ab ob̄tū f̄tū ext̄tū specat. Si ergo n̄tū imp̄tū ha-
tū reſe logiq̄ specat ab ente rationis, quod p̄tū imp̄tū ē omni p̄t
re reſe, nec implicare debet subitā specat ab operatōnē accidentalē.

35. Sed v̄t 35.
n̄tū p̄tū de specatō ext̄tū ext̄tū ext̄tū subitā non po-
tū ab operatōnē specat: ergo n̄tū ē illud. P̄tū: Iy: q̄ quod specat
ext̄tū ab alio p̄t se 1. ext̄tū ad illud m̄tū t̄tūq̄ in sua p̄tū
x̄tū ext̄tū illud; sed n̄tū quod subitā p̄t se 1. ordinē ad operatōnē
accidentalē; alias n̄tū m̄tū dependet subitā ab accēti, quod accēti
a subitā; siq̄dem accēti n̄tū alio specat. v̄t dependet a subitā, quod
a fine ext̄tū; n̄tūq̄ repugnat subitā m̄tū in sua p̄tū
x̄tū p̄tū et ext̄tū operatōnē accidentalē: ergo n̄tū subitā specat
ext̄tū ab operatōnē.

36. Iy enī, q̄ si subitā reſe operatōnē, t̄tūq̄ specat et
f̄tū ext̄tū ext̄tū p̄tū ordinē ext̄tū ad operatōnē accidentalē; sed t̄tū
p̄tū ext̄tū subitā ext̄tū: ergo. Nā p̄t: n̄tū q̄ ext̄tū specat ab ob̄tū
ext̄tū i suo est, et specat p̄tū ordinē int̄tū transcendentalē ad ob̄tū. Nā v̄t
p̄tū: q̄ subitā ext̄tū ē ens ad se, et in se: ergo n̄tū ext̄tū p̄tū p̄tū
int̄tū ad operatōnē.

37. P̄tū, et ens ext̄tū. Iy ex def̄tū subitā ext̄tū. Iy ext̄tū

non suffi pducit effy pducit dicitur ppxia ppxierace entatis si n
vix ppxia ppxie inatun.

45. Arg: 2º: unquodque eo modo se hñt ad opexari, quo
se hñt ad eē; qº opexari regº ad eē; sed fñx subtergali ē pñy immēatry
cēndi; qº et opexandi. Sic māx sūly ē vñ de pñpño xacali; nñ sicut subtergā
ē pñy xacali suay opexādy ita ē pñy xacali sui eē; falsa vº ē de pñpñio
pñmo; qº subtergā, cñ nñ possit xacali pñ ad opexādy, qñ ē accēni negº
ēē pñy pñmy illig; licet sit pñy sui eē. pñpñex oppñt xādy, qº illā
sua extra subtergādy ē subtergali ad qñq pñx se pñt xacali. S. 2. vñmñ aay

S. 2º vñmñ aaydy solvitur et quid sūt dimana
tio explatux.

46. Arg: 3º: subitā ē immē pducā suay pñy; ergo salte xñ illay ē immē
opexādy. Sic vñ: pñones, sive pñatēs subtergādy dimangr a subtergā, et frigi-
ditas ab aqua calor ad igne, et xibilitas ab homine; sed quod dimanar vº
fit et p vñ ādy; ergo. fñx: qº aqua calida pñsting recuperat frigidita-
ty de novo pducit in aqua nova frigiditas distā ab ea, qñq fñit p calong des-
tructa; sed subitā aqua hanc nñq frigiditay pducit; qº agens quod hº
pducit aqua iñ nñ existit et ab agente nñ extēnt nihil pducit pñt: ergo.

47. Ad hñ
argūdy xñnt nñ ex h. 2º. 1º. q. 77. ar. 5º. ad 3º quod pñatēs nñ dimangr ab
eñā q vñ ādy eñt in ipsas, sed pñx sūly ādy pñatēs vñ exegñt. eñā qº
sacñō rñat ad eñā et ad pñatēs xacñō, et ex consequenti; qº qui dat fñx
dat consequā ad fñx xº onē pñloquiy. Hinc in fñx nº anñ ad yb. nº mñ.
vñ illi claritatis pñā dñq. quod dimanar vñ fit a pñxre, et p vñ ādy pñ-
xantē, vñ vñx fit a pñpñio dimāonñ; eo pñx vñ ādy illig, nº

48. Ad opñp, nñ
mñ. Ad yb. vñ dic cy onñ sñluonē, recuperādy pñsting frigiditatis effñntā
pñvenit a pñxñntē aqua, qui licet nñ sit fñx in se ipso vñxñ pñxvexat
in effñ pñpñio, quod satis ē ut recuperādy illa ipñ pñāñā tribuatur. 7º

qñ exglai exemplo Pñxñ mortui pñt desñsñōñ sēmitñ, quod desñmñ nñqñ.
Vñ dic cy M. P.аланко, pñvenit efficiēter ab agente aqua pñxvexat ad qñq p-
ñer pñxvexat in genito pñatēs, quas genitry accēgit a pñxñntē subtergā tñmñ-
dimēntis talis pñuāonñ.

49. Supñs: cur dicunt pñatēs dimangrē ab eñā si hñc non
ē pñy vñ actiōdy, et opexādy pñatry? Rº: xādy ēē qº cy eñā sit nāñ cy
suis pñatdy onexa exigit, et ad hº pducā ipñdy sit xacñō, et ex pñxvexññ
pducā pñatry, vñ aay hñ onexiōñis, et exigēntiy aay pñxñntis dñtā, et
ad pducēdas pñatēs xāxvexat et in hñ vññce dñstñt eñā ēē pñy dima-
nāonñ suay pñxñntay.

50. Dices hº mā 1º. iñ dñpñā exigit, quod agens i ea p-
ducit fñx, et tamñ nñ ē pñy dimanāonñ fñx: ergo quod eñā suay exigit
pñatēs, nñ suffi, ut sit pñy dimanāonñ eñay. 2º: planta exigit nāñ sui
augmēnty, quod tamñ nñ ē pñatē planty: ergo quod pñig. 3º, qº erig ad di-
manat a pñpñio, sicut pñones ab eñā, nñ onñ fit ad q aliy ādy; sed si nñ
immē a subitā pñdēxat, hñc ēē immē opexādy: ergo idem dicēdy, si
subtergā ē immēatry pñy dimanāonñ suay pñy.

51. Pro iduonē nota explatdy
dary dimanāonñ rñā pñolvere. 1º. quod rñā dimanāonñ ab alquā fñā ab
illa sit nāñ exacty, et onāñ cy illa onexy. 2º. quod sit exacty, et rñā
xāñdy aonñ pducēntis ipsam fñx, sive pñy dimanāonñ. 3º. quod sit exacty,
et onāñ debñdy fñx in hº nñ pducēntis instanti ut ipñdy pñxvexñnty. 4º
nñ pñvenit āonñ, que fñx pñvenit pñngēntē et de illa pñxñntē pñxñntē qui-
ti pñxñntis vññ nñ pñpñie dimanar; nec obñat, quod ad nñ pñat q aliam
aay, qº hñ sūly pñbat ādy ēē xādy pñatdy pducēndi effy, et se ipsam.

52. Ad non
pñvenit fñx, hñc onñ pducit pñmāñō, sive pñmāñō sñat sui pducēdy, et nñ
se hñt ut rñā xāñdy pducēntis materiy. 3º. nñ pñvenit augmēntāonñ pñgñt
qº nñ debñt ipñi in hº pñxñntis instanti, nec pñxñntē ad nāñ pñxvexñnty
planty genitry q instanti sup pñxñntis, omnia tamñ pñuñnt pñatdy xñ
eñdy. Per quod pñat solus ad omnes instanti.

53. Insuper: si quoniam determinat ab ipsa physica effectu, ut quare mouere?
 Si igitur? ergo emanatio non dividit in conexione cum cy p[ri]mo, et exigentia
 illarum; nam conexio, et exigentia non est influxus physice effectus. Ut 2° infero
 ergo ipsa est causa maris p[ri]mo immensurabilem: cum sit illarum physice effectus. Si
 igitur? ergo subiecta nihil agit, sed est in otio et quiete omnique cetera activitate
 et exspectatione, quod non videtur dicendum.

54. R^o. ipsam autem maris p[ri]mo non esse in otio
 et quiete, sed influere in illas physice effectus, non quidem p[ri]mo, sed non influere
 p[ri]mo a se elicitam, p[ri]mo influxus est p[ri]mo de genere efficientis, sed influere im-
 p[ri]mo p[ri]mo elicitam agentem, p[ri]mo influxus p[ri]mo trahit ad p[ri]mo efficientis
 et auctoritatem in eo, quod ipsa p[ri]mo conexione cum p[ri]mo, exactive dicitur auctor
 p[ri]mo, ut non solum in p[ri]mo, sed p[ri]mo trahit ad p[ri]mo, et
 de delatue et dicitur effectus influere per eandem agentem auctor.

55. Explat hic j-
 fluxus exemplo Ang. de opus. 28. cap. de p[ri]mo: pone clavum infixum
 trahi, et super clavo alligatum, et quod agens p[ri]mo movet trahem.
 Sicut enim tunc totum motum trahit ab agente movente super, clavo, et tra-
 hem; quoniam enim funis, et clavis active se habent ad motum trahis, et phy-
 ce movent p[ri]mo influxus et motum agentis. Sic licet tota causa p[ri]mo est
 et p[ri]mo nascitur ab agente, ipsa enim active se habet ad suas p[ri]mo, et
 conexione cum illis, et physice agit p[ri]mo influxus, et motum agentis.

**Articulus 2° an Deus physice immensurabiliter decessat
 simultaneo decessu ad omnes operationes,
 et effectus eorum 2°?**

56. Durandus in 2° dist. 5. q. 1^a docuit, Deum non decessare immensurabiliter ad auctores, et
 effectus eorum, sed illis mediare quatenus dedit eis virtutem agendi, et habere virtutem
 et decessat. Hanc igitur opinionem obliuiscere reputat, ad v[er]itatem reuocantur Ludovicus
 Dala Cagucius, Lalemander Minimus, et illius Cuzamuel Sistorce.
 Si, hanc opinionem gravissimis notat consensibus a Theologis, ab alijs enim

reputat tamen heretica, ab alijs exarata, ab alijs denique, ut temeraria.

Sic tamen 57.

et omnes Catholicorum doctores: Deus immensurabiliter decessat ad omnes operationes, et
 effectus causarum 2°. R^o ex scriptura dicitur enim Gen. 26. omnia opera sua op-
 erat^{ur} est in nobis. Dicitur et Joannis 15. sine me nihil potestis facere. Et
 ad Philippenses 2°. Deus est qui operatur in nobis, velle et perficere. Quod beatus
 Lyra. 1° p[ri]mo p[ri]mo 11. R^o. sed clavis Hyeronimus ad Hieronymum
 his verbis: si volueris curare digitum, mouere manus sedere stas, am-
 bulare, semper mihi auxiliis dei necessarius est.

58.

R^o 2° ratione: nulla est causa, quae non
 dependeat a Deo immensurabiliter: ergo nulla est quae in suis operationibus non de-
 pendeat a Deo immensurabiliter cooperante. Cuius p[ri]mo q^o decessat 1° omnes est omnia
 causa p[ri]mo, agens immensurabiliter decessat omnes legem inferi immensurabiliter, p[ri]mo
 illarum, alias decessat nullis p[ri]mo, et omnia.

59.

R^o p[ri]mo 1° q^o nulla est causa,
 quae deum non possit immensurabiliter annihilare, si velit, cum habeat supra omnes virtutes
 et immensurabiliter dominum, sed non possit immensurabiliter eas annihilare, si illas non creauit
 nec immensurabiliter. R^o mixta annihilatio est actionis decessat, subiecto, et
 a mediante causa 2^a. Deum decessat causas, non possit, nisi mediante causa
 2^a eas annihilare, ut fiat: ergo non possit immensurabiliter.

60.

2° q^o ex opposita se.
 quod, datur effectus in rebus non modo dependens a Deo in oper-
 vaxi nec mediare v[er]itatem, nec immensurabiliter, non quidem immensurabiliter ut ex p[ri]mo p[ri]mo
 p[ri]mo, nec mediare, non si effectus illi p[ri]mo a Deo mediante causa 2^a p[ri]mo
 decessat, p[ri]mo causa, et p[ri]mo effectus, ut quod tunc contingit non
 p[ri]mo a Deo mediante causa 2^a decessat. Vide alias rationes apud 2°
 1^a q. q. 105. et 3° 2^a q. q. cap. 10.

61.

R^o 1° quod fit a Deo medijs causis dei
 non fit a Deo immensurabiliter, ut ex tunc p[ri]mo, sed omnis operatio, et effectus causae p[ri]mo
 fit a Deo media illa: ergo. Dicitur magis ly medijs excludente illi effectus.

75. Ponca 1° meth. cap. 2° q. 3. nec 8° die jggdg effectibz neptuiz
de recurre ad dng dertuoz et pdesioz. Roziz lib. 1° mpt.
moral. cap. 21. q. 8° quzitur an deo quando cy nā v^o valgrate
opexat ipsam moveat, et applicet ad agendz. 2. It^o apete sic ait
D^o n^o vltz dar pām zebz, sed etig ptevar eam et applicet ad agendz
2^a Groyz mihi videtur verimā 1. It^o 11° eg enj plane videt Aug^o
traddeat lib. 3. de Snt. cap. 3. et 2° Legant etig P^o Henariz & fine
hōy cap. 11. Claudiz Shiphantz lib. de ord^o et ptozi et psteriori.
qag^o 2° 4. et Bernarding Mazziora tom. 1° select. q. 2°. Videgr
nyc Jesuiz quz immozto iacobundi dicit, nullz Soc. Ruzoz nū
adhpsse n^o.

76. Sed cy claximōs e Societate vnoz commemoravimz fa-
 cere non possumz, quz et in ignoz ppeny alij, nulla non laue
 dignz in medijs adducamz. Ille ipse ē ecclensticiz historiz Pargi
 atque immortale Romanz eccl^{ie} decz, et ornamentz Cestaz Card-
 nalis Braxonz, q Romz idibz Mariz anno 1603. ad Archiepis-
 copy Viennensem scripsit ita: Legi libros Molinz, sed n sine stho-
mato, cy in illis nihil potentiz agere pferar, quz 1. Aug^o adve-
sant, cyque pferantiz redarguere, neque illo in his disputabz in-
gilantiorz acutionemz iacere. Suis pōr cy talia loquentz abis
naucea tollexat? Non hgmōdi omentarioribz indiger eccl^a
dei, quz puerare, candore, nitore delectari tgrymō ducit ip-
sa non hōnt maculz, neque rugam. Legi, inqut, cy, et ad qu-
quaginta et ampliz notari pporiciones, verba phtaces, qz
vt saltp affines ēe exozibz Pelagianoz, sive Semipelagia-
noz, nemo puro, qui absque affectu eas perlegerit, negabit
annino.

77. Praveq^o libros Molinz paxipondens, et cōt puz egredy sic
ait: mea siquidz scia co(n)st volumine Molinz n indiger eccl^a Corha-
lica j quo vt saltp quzdg auditui horridula ēz corrigenda. Mo-

ni Reverendos PP. meos Societatis Jesu ne pprimamz eoz in de-
 fensionz libroz eig paxelitari sinant, et in ditionz adduci. Collo-
 ipso omnes, D^o scit, vt Patres, vt de illis illud usurpemt op-
 probia exprobanz nōi ceciderit super me.

Non me laet Parg 78.

Henas j sua scia media historica pugnare, et alia Jesuitas
 pargi, pzo v^o negante phycz pderuoz citare Cuieranz, Soto,
 Comarady, Albelda, et quod xipū dignū ē Mōs Zumel et Lemos
 accerrimos pmoū phycz defensores. Sed h alij paxiant, non nobi
 qz antiquoz nōz Thāy innosceit dā. Videant M^o Goner tom.
 3. nac. 2° disp. 6^a ax. 2^a et M. Benitez in pexillustri volumē
 de vuz/su pzo disp. 5^a dub. 1° qui pferat Thozas pexipie vj-
 dicant ab hac impostura.

Enj Pexlaudatz M^o Benitez disp. 4^a §. vlt 79.

non exudite vindicar ab alia calumnia R^a. Societatis pculvero
 aserentiz, Mōy Bariez fuisse phycz pderuoz auctozz evide-
 nissimique testimonijz pbat, illz ēe antiquimz, qz se quz nomine
 agnitamz fuisse a 11. PP. et Auctozibz, qui multo temp^e Mōs Bai-
 nez pferant, et facere voluit nūz D^o dicens: sic ergo cōz,
 quod non hic alebaximz, pterare, ac dā 2^a Salmannensis est
 Scholz nōz Magistrez, sed edicupulz. §. 1. ponunt notabilia.

§1 Ponuntur notabilia.

Nota 1^a quod nomine vuz/su puz jstigma jfluxy phycz Dei pze ma. 80.
 ventz, apptanz et dertanz causz D^o ad operandz facientz ipz in aū
 2^a operari, nexyque pstra cy ipz operatione ēz. Hū vuz/su onā appel-
 lat pmoū phycz phycā pderuoz, et quando mover et applat voluntaz
 ad ag. salutaris, educentes ad vūz pteanz vuz/gāa, sive auxillium

grā inxincē effūx. Et advere, quod in his nominibz: p̄dētiā p̄mo-
tio grāa p̄dētiā, p̄dētiā p̄p̄ n̄ significat p̄ioritātē duxōis, sive ex-
p̄is; sed idē n̄tē causalitatis, et dependētiē, quā explāt Aristotē-
reles in p̄or̄p̄camentis dicens quod illud ē p̄iā a quo ad r̄p̄p̄ a cau-
sa dependē.

81. Nota 2° quod mōs moralis ē invitā quidē obiectā voluntatē me-
thaphorice movens, et r̄p̄p̄ p̄p̄ mōdū alluciniētiē, suadendo, illustrando,
deprecando, amirando, p̄cipiendo, volendo, et ut ait Pogg.

— trahit sua quaque volugetas.

Et alius: Consumunt bonos mores colloquia prava.

Unde idē cōḡnitione p̄dētiā s̄ capax illiū motionis, nec enī ignis, q̄
v. i. tuncq̄ minis, p̄cipiē, aut blanditijs moveri p̄t, ut p̄r; omnia ta-
mē ista movent hōē, et aliquando tūcā p̄p̄ cōḡnitione alyali p̄dētiā s̄.

Ex

82. his habet, dicens mōs moralis a deus p̄p̄, r̄p̄ mōs moralis so-
ly invitā, ad agendū in gēre causā p̄riā; deusq̄ v. p̄p̄ inxincē
ē et active applat, ad agendū, effective, et causalitē sive in gēre cau-
sā efficientis.

83. Declaret h̄c consiliū exemplo: Pictor dy p̄cipit Discipulo,
ut pingat, illū mōdū movet; si autē ap̄p̄ta eiū manu et penicillo
moveat, et applicet, ad pingendū, p̄rie movet illū. Ita quod Deus dy
p̄cipit, suadet, voluit volutari, et p̄p̄is exiat, ad ag-
dū, sive p̄p̄ suo p̄p̄catoris, sive p̄ p̄ias lectiones, sive p̄ interiorē
illustrationē, et mōs moralis; dy autē d̄y inxincē, et active applicat
mover, et d̄r̄at ad op̄atōē ē p̄ria mōs p̄p̄cā, sive p̄mōs.

84. Nota 3° occur-
ry ē p̄dē d̄xi in nobis libertatē; cy de p̄dē s̄r, ēē mixta, quā p̄m̄p̄
et d̄mixta, quā p̄m̄p̄, quā abij l̄xatē r̄aze nequeat. Multā
p̄p̄p̄at l̄xatē. Alia enī ē l̄xatē a peccatō, de qua Ioan. 8°: si v̄o
p̄l̄g l̄xatē, vere lib̄ri estis. Alia a mixtā de qua Ap̄st̄l̄s ad

Rom. 8° c̄r̄a lib̄rabit̄ a servitute corrūptionis ad l̄xatē gl̄rie filio-
ry Dei. Alia ē l̄xatē naturalis sive n̄x̄, quā ē l̄xatē a necessitate,
quā Bernardus vocat gēmy, et animū h̄m̄. Alia tandē ē l̄xatē
a coactione p̄p̄rie tali, et a violentia, quā solet vocari l̄xatē o-
glacētiē, quā reperitur in actōē spontaneis n̄ p̄dētiā s̄m̄ l̄xatē in-
differe, ut amor Beatorū erga Deū.

Ex his idē l̄xatē a necessitate p̄m̄p̄ 85.
ē instituti, quā p̄r ē idē, ac l̄xatē arbitriū definit a mōs n̄x̄ in 2°
di. 24. n̄ p̄p̄: l̄xatē arbitriū ē faltr̄a v̄olūtati, et r̄onis h̄m̄ se
ad v̄olūtati. Hanc d̄f̄iōē vocat A. D. om̄p̄ Philo. acceptatq̄ ab
Aug^o, et p̄r idē Antiquiores Theologi lib̄ri arbitriū agnovere.

h̄. p̄dē 86.

ē faltr̄a, quā p̄r explāt A. D. in p̄p̄cator loco n̄x̄ q. 1° ax. 1° ad 24.
dicens: quod faltr̄a s̄m̄ d̄r̄ v̄olūtati loquendi significat p̄p̄p̄, quā aliquid
h̄t ad n̄x̄; v̄olūtati p̄p̄p̄p̄ faltr̄a d̄r̄, q̄ s̄ in dominio p̄p̄p̄p̄;
et ideo l̄xatē arbitriū faltr̄a d̄r̄a non quāsi h̄t q̄d, n̄s q̄ aq̄ s̄y
in l̄xatē p̄p̄p̄at h̄t. 2° explāt tandē p̄dētiā 1° p. q. 83. ax. 2° ad
24 dicens: faltr̄a nominat quandoque p̄p̄p̄at exp̄d̄it, ad op̄atōē
dy et sic faltr̄a, p̄m̄p̄ in d̄f̄iōē l̄xatē arbitriū.

Ex q̄ collig^o de r̄onē li. 87.

n̄ arbitriū ē p̄p̄p̄at ad sua expertiā n̄ quomodo lib̄r, sed exp̄d̄it, quā
p̄p̄t n̄m̄p̄ faltr̄a, quā aq̄ aḡ ad n̄x̄, quare homo ligat̄ c̄achēti
quā negr̄ a se auf̄er̄e. h̄t p̄p̄ ad ambulandū, sed non faltr̄a, ac
p̄m̄p̄ nec l̄xatē p̄p̄at d̄f̄iōē exp̄d̄it, et alit̄a h̄t p̄p̄ quā de-
ambulat, sed n̄ p̄p̄ deambulandi, quod luculenter explāt A. D. in
3° di. 22. q. 2° ax. 2° dicens: quod non peccare j̄ xp̄o, n̄ ē ip̄i l̄xatē
q̄ licet h̄t p̄p̄, quā peccat (n̄p̄ voluntatē fac̄ ex nihilo) non tamē
h̄t p̄p̄ peccandi, nempe p̄p̄ exp̄d̄it.

2° p̄dētiā ē v̄olūtati, et r̄onis. H̄c ex-
plāt A. D. varijs sup̄ d̄r̄ locis; q̄ 24. de v̄olūtati. ax. 6° ad 14. di. q̄ 1° li.

boni arbitrii non nominat voluntarii abtue sed j. ord. ad rāōn. inde ē
quod ad h. significādy, polygas et xāo in defectu libery arbitrii oblique pory-
tur. Et 1.º 28 q. 17. ar. 1.º ad 24. air. radix luxurii ē polygas sicut vicij
sed sicut causa ē xāo; ex h. enj polygas libere potest ad diversa fe-
ci, q.^a xāo pōt habere dīstās exceptiones boni. Et ideo Philosophi definiunt
libj arbitrii, quod ē libj de xāōne iudicij, quāvi xāo sit causa li-
beritatis.

92

Ex qua dñs hēmg j-

diffinīōnē literarū dīnī, et cecarū, et diffinīōnē inter utraqūe mīserīcōrdīā

J'eo, quod dñā ē indiffē potestati, et dominij ad vrayb abique eo qd
 sit in gēa ad neutry extremū quoy sit potēti ad vrayb. Creatā v.
 liatā, et dir dominij, et potestati ad vrayb, et sim^l. pōalitatē, q^a ē j
 gēa ad unā extrema, et per quodbt eoy gēit et accuat. Hoc dilucidē
 explār M. Ferraxa dicens: volūtas nōa et ē gēa ad vrayb, se hēns, et
 in gēa ad vrayb; volūtas a^a dñā ē quidq gēa ad vrayb, se hēns, et
 non ē in gēa ad vrayb, q^a semp ē j aū ad uny oppositay dñatā.

Haberling 23.

ex P. 2.ª et Imperio Ferraceniensi, duplici volutari indiffia. P^oia ē
indiffia p^o ex p^o sui; alia ex p^o aliq ad quod alia. V^o alia alia ē
indiffia p^o, qua volutari ē p^o ad exybt; alia, qua volutari ē in p^o
ad exybt. V^o deniq alia ē indiffia suspensionis; et alia p^o p^o p^o. Om-
nes isti modi coincidunt p^o se.

igitur hoc volutas est indifferentis ad utrumque indif-
ferentia suspensionis, quod ex potestate ad utrumque extremum manet quasi
in equilibrio ad nullum eorum trahere, ne ex tritu volutaris ad unum, vel al-
terum fiat medio aut, ut manet sine ulla trahione manet sine ulla au-
et frequentia in ipsa, et ex hoc sic perficitur quod volutas manet sic
suspensa manet imperfecta, et media sua trahione perficitur et pro-
pterea a philosophis Aristotelis quod volutas quae sit indifferentis non est frequens et in-
perfecta, et est signum generalitatis in ipsa. Et trahere hoc indifferens vocat, quia
voluntas est in ipsa ad utrumque.

Iura v^o volutas ē indifferens indiffia potestati
quando ratione perfectę virtutis n̄ ad unū dīcat, sed omnes indiffere-
tiā extrema oppositā omnino dependēt ab orōis extrema, et cy gōa
ad quodlibet illorū ē suo dominio. Et apparet hęc indiffia potestatis
explār. h. d^r per perfectę operationē virtutis a seorsū dependēt, et a
qua utriusque ē gōa. Et Terrana per gōa ad utroq. Cy ergo perfecta
virtus, et gōa actīva ad aliqd ex suo conceptu gfeōis dīcat indiffia po-
testatis ex h. p^o p^obe scriptū gfeōis non explār, sed ē p^oto simplē
simplex.

96. Nunc collig. 1° quod si Deo potest repugnare ipsa potestati non ut suspensio-
nis, quod illa est effectus potestatis et aique perfectio, hoc est autem castitas auditus, et ex ista
imperfectio potestatis. Collig. 2° perfectio dominij salvati in indiffusa potesta-
ti non est in indiffusa suspensionis ex hoc congruo potestati. 3° potestati perfectio domi-
nij salvati in potestate independetia efficiendi non est ostendi illis quod glaci-
at, quod in indiffusa potestati explicata reperitur. 4° ergo dicitur, non suspen-
sio ex se dicitur imperfectio potestatis, et potestas subiectio, et subordinatio.

Collig. 3°

tunc ad omni non destruitur, nec opponi ex indiffusa potestati ad vultu, opponi
ut, et destruitur indiffusa suspensionis. 4° dicitur, quod nulla vultu destruitur ex
fuit, quod ergo est non potest, sed vultu indifferens ad opposita tenet potestati ex
eius quod non quod dicitur ad omni quod exerceat quod vultu oppositum est contrarium, sicut, et
vultu vultuque extremi oppositi: ergo.

98. 2° ergo dicitur, 3° ergo ergo, et suspen-
sio, negat non destruitur ex castitate vultu et suspensionis, sicut in dicitur quod de-
trahit, sed destruit ad omni est castitas suspensionis ergo, et in dicitur: 3° 3°
quod imperfectio, et potestas quod autem, et perfectio vultu, sed indiffusa suspensionis quod
ut sic vultu imperfectio et potestatis addit ad indiffusa potestatis, ut vidimus.

Collig. 4°

indiffusa suspensionis non est de obiecta licet arbitrij, quidem in illa non vultu
vultu licet. dicitur, quod nulla potestas activa destruitur ex castitate autem, et oppositum
exerceat, sed indiffusa vultu licet est vultu obiecti potestatis: ergo indif-
fusa vultu licet arbitrij non destruitur quod autem, et exerceat, sed ut glaci est indiffusa
suspensionis destruit et destruit potestati autem: ergo indiffusa suspensionis non
vultu licet arbitrij.

100. Collig. 5° indiffusa dominij, et potestatis est de obiecta licet
arbitrij, quidem est vultu licet. dicitur, quod vultu licet a necessitate destruitur
a Philosopho, cognita a Philosopho, et dicitur quod Concilio est vultu licet a necessitate vultu
vultu licet potestatis ad opposita, quod potestati dicitur ad omni non destruitur potestati
ad oppositum, sed in hoc vultu indiffusa potestatis ut dicitur ex dicitur: ergo.

Hic loci erat referendi quod quod suavitatem. Chola milt, et rany om. 101.
milt, quod plura est, et parum fixa et quod obiectu obiectu ergo vultu superat. ergo
Idem est admonet, dicitur in Deo potestati vultu, et simpliciter intelligit
et potestati potestati vultu, et licet potestati vultu milt, quod sic explanat: cognitio
sive notitia divina futurorum contingentium edictionum in se ipsis ex natura sua
independens ab omni decreto auctoris Dei, et ab omni medio antea dicitur ergo
eius futuris.

Hic defensionis potestatis sic explanat. Per ly divina significat debere 102.
de potestati infallibilis, et dicitur ex suo obiecto potestati, quo illud cognoscit, non in Deo
tunc cognitio, quod futurum potestati. Dicitur futurorum contingentium id est, quod potestati
deficere vultu dicitur: si Petrus det auxilium et eventus, quod deficiat. 1° Potestati
ut potestati suo libito est dispensatio. Dicitur edictionum et significat hoc potestati
est edictionum non subiective, ita ut non sit in Deo, sed est sub aliqua obiecto
natura, sed obiective edictionum. Per alias potestatis denotatur naturam tenet
dicitur intelligit dicitur, ut hunc seia cognoscatur de ipsis futurum contingens
in se ipsis.

Hic autem seia (dicitur) requirit requirit ut dicitur, quod dicitur mercede se 103.
tunc in obtinendo vultu est medio auxillis indifferens salva licet
tunc est. Non licet dicitur quod dicitur secum quod obtinendo vultu est vultu quod
et quod ex seia naturali cognoscatur quod dicitur auxilium intus effectus
et ex effectus est, quod dicitur tunc casus non obtinere vultu licet, sed necessarium
quod omne auxilium autem vultu dicitur ex ipso, inaccessibile, inimpedibile
et inaufertibile a voluntate creatura, quale est auxilium intus effectus, et
physicis potestatis vultu libere.

Relinquitur ergo, quod, ut saltem licet 102.
quod vultu est, requirit, quod Deus illi obineat media auxillis omnino indis-
ferentibus, quod potestati quod dicitur ex vultu et omnino illis, ita ut dicitur
vultu auxilium ex vultu, quod effectus auxilium vultu vultu fiat ex dicitur
vultu, et eleone voluntatis vultu. Ex autem milt, quo dicitur ergo potestati
obtinere vultu licet est vultu auxilium potestati indifferens, quod vultu sui

in magis diuigibile. Et ex euenia, quæ ex illis omniæ, nec Deo in vi illis fuisse potest certificantur, quia de euenia quæ de diuina et illis omissione, et sequentes in Deo offerat tale auxillium, ita indifferens nec prederet secum ad obtinendum diuini potius quæ differentis quousque alio recluso.

105. Ea præter ad hanc securitatem meritorum rationem in Deo, adhuc ex indiffere omnimoda mediis, uel auxilliis, statutum, regit, et neque illa scia media explorata quæ per gratiam ad omne deum absolute in Deo et illis, uel auxilliis regit, ad illi, Deo auscultat, prouidet et scit, quod faceret homo in tali auxillio indifferens adiuuaret. Hæc igitur notum, uel scia media flagere certum scit Deo, quod per uel in tali auxillio non tunc in deum primo ad obtinendum, ipse pro sua libere electione, se trahit ad diuini potius, quæ ad eis omissionem, et sequens tali scia exerceat, Deo offerens tale auxillium, secum meritorum, et certum infallibile prædit de diuina omni potest.

106. Et si ab eis quædam, si omne magis, uel auxilliis Deo potest ad obtinendum diuini libere neque debet esse indifferens, et uice trahibile libere et illis, non repugnabit eis, in quo tunc ut adeo reuelat, ut sub nullo auxillio prouidet explorata et explorata, quæ Deo prædestinare non potest per meritum ad gloriam et certum. Et ob defectum scit magis de eo, quod agitur si sub quo, uel omnibus auxilliis diuini gratia certum, quæ scit magis Deo non potest parare, quod illis extra uice dependet ex uoluntate creatura.

107. Ipsi ob defectum mediis, uel auxilliis, quo Deo potest libere extrinsecus diuini tunc reuelat, quod omnia media in indifferens, et uice trahibilia a diuina libera et quæ quod valde reuelat in uice elicere. Valde ratione ingenia Deo. Locutionis inueniunt, longum est omnes modos dicendi inter se opposito explorata.

108. Sufficit dicere, quod nonnulli ex ipsi doctissimi in ualere præcipere, nec ex ratione quingenti scilicet aliqui alii modis dicendi, inceptis præcipere, non repug.

nare et quæ omnibus auxilliis diuina, uel quæ omnibus diuina prouidet, quæ tunc non potest Deo pro suo libere prædestinare, uel regere tunc meritorum ad gratiam scit mediis et neque, dicendum, tunc uel magis excedo, sed quomodo ualuerat uel Deo dominum in operationes suas liberas, re. et emendari a scit. PP. Concilij, et ratione nati præcipere non potest.

S. 2. Præmotio super causis necessariis ostenditur triumphatrix.

Prima conclusio: Deus physice præmouet causas suas necessarias ad operandum. 109. Iritur ex Philo 8. physica. text. 33. ubi ait: magis igitur mouere diuini et 14. et omni mouentem, sed magis 14. illud enim mouet omni, sed non tunc 14. et sine 14. quod omni non mouebit, illud autem sine 14. ut baculus non mouebit non mouente manu: ergo ut ipse sicut baculus neque mouere lapidis uel nisi moueat a manu, ita causa 2. nequit aliquid agere, nisi moueat a 1.

Iritur etiam ex Philo 2. 1. q. 105. aa. 5. in exp. agitur: si sint multa 110. ra agentia subordinata 14 agens mouet 24 ad agendum et 24 tunc Deo et causa omni actionem agentem, tunc regit per aliquid in locis. Ex omnibus determinat hanc autem; 1. tunc 14 agentia subordinata agens inferior non agit nisi quia moueat et applicetur a 1. sed causa 2. neque est natura subordinata Deo, et agens inferior: ergo non agit, nisi quia moueat, et applicetur a Deo. Mixta igitur ideo enim Deo dicit hanc causa, quod operatur sibi subordinata. Mixta uel non est magis certa, ne subordinata tunc in eo uident, ut causa inferior agit sub 1., et per applicationem illi.

Præterea 2. ab inconuenientis quod si causa 111. 2. neque non præmouetur, et præstaret a Deo ad operandum esset 14 mouens et 14 agens, neque tunc non esset causa 2., sed tunc neque catholice dicitur. Legit præter: ideo enim Deo et 14 agens, et 14 mouens quod non indiget ab alio quicquid moueat, et applicari, ad agendum: ergo causa 1. Rebus 1. q. d.

hinc causa 2^a n̄ moveat a Deo ad operandū, adhuc tamē negr ap-
pellari h̄y mover, et h̄y agens, eo quod virtutē operantē n̄ h̄t a se, sed
passivē a Deo.

112. 2^a 1^a: Dependere a Deo j virtute operantē, n̄ ē ab illo depē-
dere j aulitē operantē, sed x^a solūcā 2^a nescit solū dependere a Deo j
virtute operantē, quā ab illo passivē: ergo n̄ dependet a Deo j aulitē
operantē, et nequenter exic h̄y agens, et h̄y movens, salū in aū 2^a, et quod
exic h̄y. Opera p̄ant, et m̄ax p̄bat: h̄cē virtutē operantē n̄ ē aulitē ope-
rantē: ergo dependere a Deo j virtute operantē, n̄ ē ab illo dependere j ac-
tualitē operantē. Ans ē causā cōa vāgenda ē a passivitate.

113. 2^a 2^a: n̄ cōa independē-
ter a Deo h̄cē virtutē operantē a se cōa operantē, et h̄y agens in aū 1^a q̄
n̄ h̄t independētā a Deo actualitē operantē, a se habebit aulitē operantē,
et exic h̄y agens in aū 2^a x̄. R̄sū 2^a cōa nō pōt h̄cē cōa p̄mi
moveris et p̄mi agens, q̄ nō pōt agere abique deusū simultaneo.

114. 2^a 1^a:
quod Deo nō pōt deusare sine deusū cōa simultaneo, ad āg virtutes
illāz, eo quod virtutē dependet a cōa vāgē, et se movere, et se movere p̄
illos, nō p̄bat, quod D̄ n̄ retineat cōa p̄mi moveris, q̄ nō
mover ab alio: ergo quod cōa n̄ pōt ad p̄mi āg deusare sine
deusū Dei simultaneo n̄ p̄bat, nec saluat, quod cōa n̄ sit h̄y ma-
vens, et h̄y agens sū suaz operantē. 2^a q̄: D̄ p̄ deusū simultaneo nō
mover cōa, ad agendū, sed solū cōa agens cooperat, sicut homo homini
ad portandū lapidē, sed quod n̄ mover ab alio p̄mi ad agendū et
h̄y moveris, et h̄y agens: ergo enī D̄ simultaneo deusar ex cōa, si
tamē nō deusar p̄mi, remanēte h̄y agens.

115. R̄sū 1^a: causā nescit, v̄g: ignis et
sol p̄o eis circūgēssē, in q̄ dant opera ex q̄ n̄ ad operandū, ita t̄cē
n̄ a se ipsis, et ita exigunt operantē, et p̄o eis circūgēssē D̄ ut fluxus n̄
teneat ex ipsis deusare, ad operandū: ergo p̄ h̄ p̄ssē, et quod alio p̄

vio deusū Dei recluso causā nescit, eliciēte operantē p̄ssē: D̄
h̄cē passivē n̄g omp̄, ad deusandū ex causis x^a exigentē illāz;
sed causā nescit ex recluso n̄ ad operandū: ergo deusū Dei nō er
illar p̄ssē, sed tantū deusar, et simultaneo.

Hoc argū sibi obicit 116.

q̄ 2^a q̄ 3^a de p̄o ax. 1^a et ex ipso x^a dir̄, ans: ita ut Deus teneat ex
ipsis deusare deusū ipsas causas sibi subornare in ipso exic ope-
randi, 2^a deusū alia p̄ssē, n̄ 1^a q̄ vidim⁹ causā n̄ subornari Deo in
operando aulitē, nec p̄ h̄ quod accipit a Deo virtutē operantē, nec
p̄ h̄ q̄ D̄ ultatē deusar ex illa, sublatō deusū p̄ssē.

R̄sū op̄sū eo 117.

q̄ modo 2^a, Deo habere passivē omp̄, ad deusandū ex causis x^a exi-
gentē illāz; ex autē causā p̄ssē nescit exigere subornari omp̄
in exic opeandi, quod ab ipso deusū p̄ssē negr cō, p̄t et p̄ssē
omp̄ ad deusandū sine deusū p̄ssē illa sit.

R̄sū 2^a moveri ab alio 118

ad agendū est p̄ssē instrumētis; sed p̄ causā nescit n̄ p̄ssē illā
ult, quā adquāt in p̄ssē effi: ergo h̄y n̄ mover a Deo, ad agendū. R̄sū
quod causa p̄ssē dicit illa, quā p̄ssē creare agi, ex autē mō dicit
quā p̄ssē applatē ē, non aufferat a causis nescit, quod virtutē, seu p̄ssē
sit illāz p̄ssē, eoz p̄ssē non nacer. H̄c illud ex dicitis q̄ nescit
t̄ ampliq̄ p̄ssē. S. 3. sicut p̄ssē cō cōa l̄is.

§3. Adstruitur p̄ssē circa
causas liberas, et auctoritatibus mu-
nitur.

2^a et p̄ssē conclusio: Deo p̄ssē p̄ssē causas secūdas liberas, ad
operandū. P̄bat ex scripturaz testimōiis. 1^a ip̄s n̄ illud Prov. 21.
sicut divisiones aquarū, ita cor Regis j manu D̄i ē ad quodcūq̄ voluerit
jelinabit illud. Sup̄ rect. ita exponit Augustin⁹ lib. de civitē, et ḡaā,

cap. 12. nine dubio hēt Dg humanorū cordiū quocūq; voluerit iungē-
doz omniscientimū p̄fēctiōē. En habet dominū Dei nam supra
 corda Regum, exp̄m p̄ dominū, quod hēt Rexicola supra aquas, quas
 p̄ rēdulos eijcit et inclinat, sine videntia p̄fēctiōē Dg, i. manu sua
 hēt Regum volūtares quas mouet, et appl̄at qui p̄fēctiōē sine resistētia.

120.

23.

2. Ap̄t. ad Corin̄th. 1. cap. 1. qui enī se discēp̄lū ē q. d. quē hēt, quod non
accepit. Si autē accepit q. d. gloriā, quāsi non accepit. Sup̄ locū
 verborū Auḡstini lib. de p̄dē. 11. cap. 6. vult uti credere, nō hēt autē
 illi. Qui n. neget. sed ex aliq; p̄fēctiōē aliq; non p̄fēctiōē volūtares a Deo
 discēp̄lū ē v̄rū q. d. veniat de misericordiā ei, q. d. de iudicio. Ex q̄
 sic: si volūtares creata n. p̄fēctiōē a Deo ad v̄rū, discēp̄lū P̄ri veniēte.
 et 2. Auḡstini a Paulo n. veniēte n. tribuere Deo; sed h. ē 2. Ap̄toly: ergo da-
 tua p̄fēctiōē p̄fēctiōē ad v̄rū. P̄bat m̄a: hōmī discēp̄lū debet tribui
 illi a quo p̄fēctiōē hēt venire p̄ Paulo; sed negata p̄fēctiōē p̄fēctiōē, p̄fēctiōē
 n. hēt venire a Deo, sed a se ip̄so nūq; volūtares dīcāte ad v̄rū p̄fēctiōē
 Paulo: ergo.

121.

Unde negata p̄fēctiōē p̄fēctiōē, si incēp̄lū P̄ri: qui se discēp̄lū
 n. veniēte vocatōē P̄ri a Paulo discēp̄lū vocatōē P̄ri. Plane po-
 terit respondere: volūtares mea me discēp̄lū; q. d. ego accēp̄i a Deo m̄a
 vocatōē, sicut Paulo; sed ego per me dīcāte nūq; victoriā reportavi, et
 v̄rū p̄fēctiōē vocatōē; P̄fēctiōē v̄rū veniēte succubuit, et libere p̄fēctiōē resistē-
 tū p̄fēctiōē. P̄fēctiōē ergo cor. Deo et adversū P̄fēctiōē, p̄fēctiōē elargi gloriā de suo
 opere veniēte, et victoriā, quod abis: qui gloriā enī in Dnō gloriatur.

122.

39.

Heret 13. non ē q. cap p̄fēctiōē resistēte volūtares. Cui d. at Paulū ad Rom.
 2. volūtares enī ei q. d. resistēte. Et Daniel 4. 2. volūtares nūq; facit, et
 p̄fēctiōē op̄i quē in habitaculū regis, et n. ē q. resistēte manū ei
 ergo dat dīcāte Dei inextinguibilis a volūtares; sed h. ē n. aliq; quē dīcāte
 nūq; p̄fēctiōē, et inextinguibilis effāp̄: ergo. 24. ē Hyerem. 30. v̄rū. 21. ubi Dēg

dicat: et exi Dux ei ex eo: et Princeps de medio ei, p̄fēctiōē. et appli-
 cabs ei, et accedet ad me: ergo p̄fēctiōē ē Dēg mouere, et applicare P̄fēctiōē
 p̄fēctiōē, quod ad Dēg accedat.

Sacra Concilia erig nobis favent. Conc. trid. 123.

14. 6. can. 4. 2. Calvinus definit, libery hominis arbitriū a Deo m̄a
 et exiaty coooperari dīcāte motiōē, et posse dissentire si velle, id ē ne-
 tinere sub dīcāte motiōē p̄fēctiōē ad oppōitū. Vendo itē traditū ē
 ipsūm hōmīnū p̄fēctiōē, et sim. definitū fuisse, illū n. adfēctiōē libery
 seu p̄fēctiōē ad oppōitū, quē n. duo cogita nūq; nūq;.

Sic igitur argumētū: scilicet ad. 122.

misit illū m̄a, de qua definitū, volūtares hōmī coooperari ip̄i, et ex illa
 retinere p̄fēctiōē, ad dissentī; sed talis m̄a ē p̄fēctiōē p̄fēctiōē: ergo scilicet
 admittit p̄fēctiōē p̄fēctiōē. M̄a p̄fēctiōē, nūq; quod non ē non hēt p̄fēctiōē, v̄rū
 motiōē, quē n. dat n. possum coooperari, nec ex illa retinere p̄fēctiōē ad op-
 pōitū. M̄a v̄rū p̄fēctiōē scilicet lap̄ de illa motiōē, cui Calvinus dicebat nos
 non coooperari, nec retinere ex illa p̄fēctiōē ad oppōitū; atq; h. ē ip̄a p̄fēctiōē
 p̄fēctiōē: ergo.

M̄a ē p̄fēctiōē p̄fēctiōē, q. hōmīnū obfēctiōē, et docere Calvinismo. 125.
 tionē, quāvis nūq; hac inopra recrimināte p̄fēctiōē oī soleat. M̄a v̄rū
 nūq; scilicet itē agit 2. Calvinus, cū dīcāte p̄fēctiōē de dīcāte de dīcāte: ergo debet
 leg de eadē motiōē de qua leg Calvinus. Unde veluti si dīcāte concen-
 dēt vīnē, ubi iniuste occupat a semp̄onia, et iudex dep̄fēctiōē da-
 my ē restituendū nihil dīcāte ad līg faceret, q. d. h. non ē de domo
 sed de vīnē. Ita p̄fēctiōē, si h̄p̄fēctiōē v̄rū, cū n. coooperari p̄fēctiōē
 p̄fēctiōē, et ex illa non retinere p̄fēctiōē ad dissentī, et scilicet definitū de alia mo-
 tiōē, de de motiōē, aut simultanea p̄fēctiōē nihil definit 2. dīcāte, sed
 adhuc definitū restat, an m̄a illa, de qua leg Hyerem. suffēctiōē p̄fēctiōē
 dissentīendi.

V̄rū ex Cathedra Conc. trid. edita p̄fēctiōē p̄fēctiōē, et ad eā 126.
 dīcāte dīcāte p̄fēctiōē nūq; illa m̄a ē de m̄a dīcāte, quē tradit i. m̄a Cath.

chismo; sed i carhechismo tradidit ipsiſſimam ſemper phyſicam ergo ē de mpre thi-
dennini. Māx ē cetera: nō in carhechismo conc. dāa eig dīnecur.

127.

Māx v. gbat

adducendos locy chatholismi, in quo 1.º p.º de 1.º symboli axlō num. 22. pag.
33. sic hōr: Non ſolū autē Dō univerſa, quā ſi ſuſt. atq. adminiſtrat, ſed et
quā movent, et agunt autē, intima vixit ad moſ, atq. dō ita impellit ut
quā dōz cauſarū efficiendū non impediāt ſpōnīat tamē cy eig occultima
vix ad ſingula ptingat, et quādamodū ſagienſ reſat, attingit a fine vixue
ad ſing. ſortiret, et diſponit omnia ſuaviter. Puare ab Apocrolo dīcy ē cy
agud Athenienſer annūciat Dey, quā ignorantē collōgi, non longe ē ab
vixqueſ nōrū, in ipſo enī vivim, movemur, et ſum: ergo.

128.

Faver greca Con-

ſilij Aſianicany 24 ſub Felice Papa 4.º con. 1.º ubi ita deſinit: ſi quis ut
a peccato purgemur, volūtatē nāq. Dey exſpectare cōtent, non autē ut etiam
quāpaxi velliāq. pēc. ſpōnīat ſancti infuſiōnē, et opexāōnē in nō ſioſi dīſtē
reſitit ipſi ſpōnīat 1.º x.º ſequaginta ſpōnīat volūtatē a Deo Ex quo ſic:
gāa quā ſtatuit dīlīum, illa ē, quā Dū facit, ut a peccato quāpaxi dī-
līm, et ſi exſpectat volūtatē nāq. ut a peccato purgemur; ſed hōc ē gāa j-
rīſe effax ſive pūqē pōſtāq. ergo. Pō mix: nō gāa intrāce indīſſerent, et
ſolū extrīnēc effax, ſeu effax a dīnīu, quā adīxat pōſtāq. ſi, ut ſeuaxat
ad ſuy quā a peccato purgamur omnino dependet a dīnīone volūtatē.
nec alīenū quā ex dīnīone illū valer ad pōſtāq. dīnīu ſeuaxare: ergo.

129.

Reſeda-

mā ſg, ad ſuadendū nāq. ſoluōnē ex 1.º P.º. Pūmā venit invīſīſſimā gāa
intrīnēc effax dīnīuſa pūmā, q. lib. de gāa et lib. arbir. cap. 20 air.
Dō dominat volūtatē hōy. Ex quo pūmā cap. 14. inſer: agīe cōgōpē.
Dō in cordibz humanis moſ volūtatē ſpōnīat, et opexat ad inclīngē
eoz volūtatē. Et cap. 17. 2º facit ut faciām ſpōnīat vīxū effaxī.
maſ volūtatē. Idē docet i Enchīridīō cap. 32. vīxū illud Apocrolo
non ē volūtatē neq. cūpōnī, ſed Dei mīſexpōnī, et pō alīj in locū.

Ang. Pūcep. dōz auguſtīnīanū ſidelīnū cūſor et hōer q. 3.º de pōa
axl. 7.º in corp. poſtquā docuit, Dey opexat i nā et volūtatē quāreng dēdī
eī vīxū agendī, et eg vīxat, ſubdī: 3.º modo dīr omā reſ ē cauſa ac-
tīonī alīq. ſpōnīat moſ eg ad agendū in quo ſi intelligī collōa aut vīx-
vō vīxū actīū, ſed agglōa vīxū ad agē, ſicut hō ē cauſa inſīonī
cultelli, ex h. ipſa, quod agglōa acūm cultelli ad inſīcīndendū movendū
īpū. Et 1.º 2º q. 72 ax. 1.º et 100. nulla nāa quāpaxī pōat pōſtāq. pōſt
pōſtāq. i ſuy aūy, niſi moveat a Deo. vīdeat enī q. 109. pōa tōg.

Dīng 2yo. 131.

nīq. 5.º de dīnīu mōbz vīxē reſet, Dey omnia quā agunt moſere. D. Thom.
broſig lib. de dīgnī. hom. cap. 2.º Dey vīx ē omnia vīſīcīant moſer
et pūvīxng, ſicut anā corp. D. Baſīlīg conſ. cap. 1.º Deus arbiratū
ſuo cūncta cōmutat. D. Bernārdū de gāa et lib. arbir. Dū volūtatē ag-
glīcat opexī. S. Fulgēntīg de īncarn. pag. 197. non dīcat hūmā volūtatē
mōy ē velle credere. Dei autē gāa ē adīuvare, ut nō mōy velle credere
ſed dīcat gāa Dei ē adīuvare ut ſi mōy velle credere.

S. I. Eadem conſluō xāōnīb, ſuadet.

1.º xāō. volūtatē creata hōī omne pūmā ex p.º ag pūmā, ſy manet vī-
dīſſer indīſſer ſuſpōnīentī, ſeu pūlītatē indīger ab alīo pōre dēſīat 132.
ut vīxū cy alīq. extrīnēc dīnīo, ſive ut adīucat ad aī, ſed non ab
alīo quā a Deo: ergo Dey phyſīc pōſtāq. volūtatē creatā ad agendū. ſpōnīat
līqet, pūmā ſi pūmā. Māx ſic: x.º onē Philōſy axīoma: ab indīſſer
nō ut indīſſerent ē non ē dīnīo dīnīat: ergo volūtatē pū ſic indīſſerent nō ſi
aī pūpōre, niſi ab alīo pōre dēſīat.

Pōat mīa 1.º q.º ē expū dīa D. Thom. 133.

1.º 2º q. 9. axl. 6.º et p.º 80. axl. 1.º quod agē ſīz a nullo alīo agēte
creato gāa ſuffīcīentē dīnīat ad aī, et pōſtāq. ibī negat dīnīat ē a
aī dīrecte peccatī, q.º ſi volūtatē hōmīnī non dīnīat. 2º q.º ſi ab

aliquo ex. ². Deu dicitur volutar creatur, quare illud creatur dicitur volutar
a quo dicitur, ut voluntas dicitur. ³. e. eade ratio ac illo, et de volutar.
Quare v. admittit debet gressu in infirmitate, ut nare debemus in Deo, q. nro pmo
vultu dicitur indifferens volutaris, et manifestat de ipso ad au.

132.

Ipse ex st. d. 1. a
p. q. 19. ax. 3. ad 5. ubi sic ait: causa quae de se e. ptingens operari, q. d.
dicitur ab aliquo excreationi ad eff. sed causa licet in au. l. p. vnta e. ptingit
ad agendy, v. n. agendy: ergo. omnis solutio p. vntationis e. quod indifferens
ad vntu indiffra inoplenim. indiget ab alio dicitur, p. vntu, v. soly ut in
differe. indiffra p. vntationis, non indiget ab alio dicitur effere, sed ad
summy fax. n. e. ab au. elicio a volutar, q. e. illig dicitur p. vntu. Hic
soluto e. adq. nuelo, et d. thomy aduessa, quod ut p. vntat.

135.

Obserua, quod
2. p. j. volutar p. vntu p. vntu: altera q. capting alio p. vntu, et ex
p. dicitur volutar in au. l. v. n. caxerit non. obit. alia q. capting alio
regit. p. vntu ad au. 2. quare a nro p. vntu dicitur. 1. inoplenio e. cap
tra vntu p. vntationis, et ay. reddit ante inoplenio. 2. v. ita e. p. vntu cuiusq.
p. vntu creati ratione sup. p. vntationis, et inoplenio, quod ex illa p. vntu p. vntu
n. e. agens. 3. nec illig ay. reddit ante inoplenio sed p. vntu regit. Hoc
p. vntu.

136.

Sic 2. solutio insurgo l. illud axioma: ad indifferens l. v. exponit de
indiffra q. capting p. vntu ay. p. vntu, v. p. vntu p. vntu p. vntu regit.
uti ad ay. 24. l. h. 24. ergo agens creatur in au. l. p. vntu, et indifferens
negt exire j. ay. nisi ab alio p. vntu p. vntu se tenet p. vntu ex p. ay
regit, quod alid e. negt nisi p. vntu p. vntu.

137.

Si p. vntu e. ergo illig exit dicitur:
ab indifferens, v. indifferens, e. non e. ad: ac dicitur ab indifferens v. tali non e. ad
ay indiffra q. capting p. vntu ay. p. vntu, ad agendy sit inoplenio antecede
ad agendy, sed vntu quid videt, quod axioma illud valde celebre apud Phi
liphos p. vntu p. vntu, quod non later quid, quod, nro, et vntu, nro quod

ab indifferens v. tali, nec ad nec eff. e. ergo.

2. 2. ay. 7. 2. 2. p. vntu, lec. 8. exponit 138.

illud p. vntu p. vntu vntu remere j. causis indifferens indiffra p. vntu, et
in au. l. p. vntu, quod vntu ex eo quod p. vntu. exemply in p. vntu motiva,
et in indiffra, quod p. vntu ad p. vntu: p. vntu aut quod p. vntu loco motiva, et
p. vntu ad p. vntu q. p. vntu ad p. vntu, e. p. vntu p. vntu in au. l. ad p. vntu, et p. vntu.
Dicitur cy p. vntu, quod indifferens v. p. vntu soly indiget dicitur p. vntu
p. vntu ay, e. negare illud p. vntu: cy p. vntu ay, quod e. dicitur p. vntu, exire a
p. vntu indifferens, v. tali.

139.

2. 2. dicitur: causa licet non p. vntu reduci ad p. vntu agendi p. vntu
vntu: ergo debet reduci ab aliquo agente superioris, nampe a Deo p. vntu illig dicitur p. vntu
p. vntu, et ante p. vntu nihil p. vntu reduci de p. vntu ad ay. nisi ab agente, quod p. vntu p. vntu
p. vntu j. au: sed causa libere p. vntu ad p. vntu agendi non e. au. agens, sed vntu ex se
ly in p. vntu: ergo non p. vntu reduci ad p. vntu agendi p. vntu se ipso. P. vntu dicitur: ni
hil p. vntu p. vntu au. tale nisi ab eo quod p. vntu j. au. vntu tale v. fax. v. emingit,
vntu nihil fit calid in au. nisi ab agente quod p. vntu p. vntu calid j. au. vntu
v. emingit, et nihil fit lucid in au. nisi ab agente quod p. vntu in au. lucid:
ergo nihil p. vntu.

140.

Hic p. vntu mihi sane demonstratio e. nihilominus illig amplig dicitur:
nihil p. vntu p. vntu j. au. nisi ab eo quod p. vntu p. vntu p. vntu j. au. p. vntu, et ita
p. vntu omnes Philophi vntu, quod nihil p. vntu facere se ipso p. vntu, aut
reducere se ipso de p. vntu p. vntu ad ay. p. vntu: ergo p. vntu p. vntu, alig p. vntu agi
j. au. a se ipso, sed debet p. vntu tale, ab eo quod p. vntu p. vntu p. vntu j. au.

3. 141.

Ratio: causa licet p. vntu p. vntu ad p. vntu, nro p. vntu debet e. reducta de p. vntu ad
ay, sed non a se ipso, nec ab alia causa creati: ergo a Deo, ac p. vntu. Deu
p. vntu vntu et p. vntu p. vntu volutar creatur ad p. vntu. M. quod p. vntu p. vntu
ex nro 133. et quod p. vntu ex nro dicitur: q. causa licet de se e. in p. vntu et ni
hil p. vntu reduci ad ay, nisi ab eo quod e. j. au. licet v. p. vntu q. a causa p. vntu
in p. vntu negt exire ay. q. vntu p. vntu agi p. vntu j. au. vntu p. vntu in p. vntu j.

gōa x. t. omē axioma: et q. agere ē dare ē aut, et nihil dat per id quod pē-
re hēt recipere, causa enī per suū pōtētiā non hēt dare, sed recipere: ergo.

122

Dices:

quomōdō pōt. intelligi, quod causa lītā se trahit ad suū operariū, ad quū mōtū ē indi-
flexens si p. pōtētiā ad illū surgenti s. aut dētrahit. Nō indiffētia ad alqd. cōtrāpōtētiā non
aufert, nec dētrahit, nisi p. illud ipū ad quod ē indiffētia. Sic nōmē Salario, et cy ip-
so cōtrā dētrahit. Sed si quod pōtētiā pōt. requirit implicatōnē recte dētrahit, et de-
lucide explicavit R. M. nō p. q. 83. aa. p. ad 34 ait: lītā arbitriū ē causa sui
mōtū q. homo p. lītā arbitriū se ipū movet ad agendū. Non tamē h. ē de nece-
ssitate lītātis, quod sit h. causa sui id quod lītā ē: sicut nec ad h. ut alqd.
sit causa alius, regit quod sit h. causa eiū.

123.

Ex quo sic p. stat xū eiū mōtū 23

causa una p., et alia 2.: ergo scabit xū eiū p. dētrahit vny p. alia
24. 2.: sicut si movente mōtū, nōtōrā mōtione mōtū p. pōtētiā xū mōtū, qui
se movet: ergo scabit si dētrahit dētrahit pōtētiā dētrahit dētrahit indiffētia xū
mōtū, quā se dētrahit. Pōt. cōt. q. sicut dētrahit ē āg. indiffētia p. indiffētia
mōtū ē āg. entis in pōt. p. in pōt.

124.

1. rāo: ideo Advorsarij negant pōtētiā Dei p.

dētrahit, q. si cōt. operaret ex dētrahit Dei pōtētiā eiū dētrahit, sed h. ē falsū:
ergo. Pōt. mīa p. licet in v. Advorsarij dētrahit operet ex dētrahit cōt., non
lōdūt libertas Dei: ergo licet cōt. operet ex dētrahit Dei non lōdūt eiū lītā-
tas. 2. non lōdūt libertas cōt. per hoc quod Dētrahit faciat illū facere, nec
per hoc quod dependeat a Deo in operando, sed pōtētiā pōtētiā ad h. ad h. tēnt
a nobis: ergo.

125.

Dices, nōtētiā ad h. ut Dētrahit faciat, ut faciam, et ut cōt. dependeat
ab illo in operando, quod simultanee cy cōt. dētrahit. 1. p. ex dētrahit 2. 2.
p. q. ut cōt. dependeat a Deo in operando dētrahit ē mōtū, et dētrahit
a Deo, sed per cōt. pōtētiā dētrahit h. non fit: ergo. Māx. gāre: nō si cōt. n.
a Deo sed a se ipā movet, et dētrahit ē mōtū immatū, et dētrahit in
dētrahit, ut per cōt. a Deo independens. Mīa p. 1. q. mōtū, et de-

126. tētiā p. ut tale ē pōt. mōtū, et dētrahit p. ut tali, sed dētrahit simultanee pōt.
et non ē, sed nōtētiā cy dētrahit cōt. ergo. 2. q. per cōt. pōtētiā dētrahit vna causa
se dētrahit, et movet cy alia, non v. per alia, alia invicē se movet, et dētrahit
ergo, nec ex v. dētrahit simultanee pōtētiā assignatū xā, cui vna causa sit
mōtū et dētrahit, et non alia: 3.

5. rāo: dat illa mōtū, qui dētrahit pōtētiā a Deo, 126

sed dētrahit pōtētiā a Deo mōtū, qui active, et efficaciter immutat volūntā-
tē hūmā: ergo dat pōtētiā pōtētiā, nō hōc ē qui efficaciter volūntā-
tē immutat. Et mīa: nō in p. dētrahit dētrahit pōtētiā a Deo ut volūntā-
tē nostrā ad se pōtētiā
iae volūntātes, ut infidelis, ex nōtētiā credere volūntā-
faciat, et sic dētrahit
ergo. Pōt. p. dētrahit pōtētiā amicitia sui pōtētiā opera hōy, sicut pōtētiā p.
mīa dētrahit pōtētiā pōtētiā, ut enī dētrahit D. Aug. Dētrahit pōtētiā ea, qui hōy pōtētiā
tūx ē, ad dētrahit enī ē dētrahit dētrahit pōtētiā et hominē pōtētiā ad dētrahit:
ergo dētrahit pōtētiā facit ipū dētrahit, et non v. q. mōtū ut dētrahit, nō
hōc non ē pōtētiā facit, sed pōtētiā.

127.

6. rāo desummit ex inveniendū, qui

ex 2. rāo n. sequit. sequit p. Deo ēe auctor pōtētiā peccati, nec mīa ēe op-
illū pōtētiā indy, qui vocatū Pauli, cōt. ē hōtētiā, ut pōtētiā dētrahit. dētrahit
enī: ergo pōtētiā sequela: nō si dētrahit non ē effā, qui a Deo, sed indiffētia
ad bonū, et ad malū a volūntāte nōtētiā pōtētiā ad vny dētrahit: ergo quandoq.
dētrahit ad bonū, et quandoq. ad malū: et sequit pōtētiā pōtētiā causat.
Pōt. hōc cōt. nōtētiā pōtētiā pōtētiā ex se omnino indiffētia nōtētiā, et
ad vny mīa volūntāte dētrahit transiet: ergo pōtētiā vny causa
ret.

128.

Sequit 2. Deo nō ēe summe lītā in efficiendo, nec pōtētiā cōt. vny lītā
nōtētiā. h. pōtētiā nōtētiā ad alqd. efficiendū, ab aliquā lītā cōt. et non
liberā vbi, summe lītā in efficiendo non ē, sed cy cōt. indiffētia
Dētrahit ē impeditiblis ad alqd. efficiendū ab aliquā cōt. lītā, et non vbi lītā:
ergo summe liber in efficiendo non ē. Cōt. tenet, et mīa dētrahit nōtētiā
necessitabile ad alqd. efficiendū ab aliquā cōt. liberā, et non liberā vbi

summe lūg in efficiendo non ē; und si D^g posset necesse a cā ad alq^u
eff^u causandy summe liber in efficiendo non ē; sed n̄ mīng oprenit li-
berati impeditibiles; quā necessitabilitas ab alq^u extrin^o: ergo &

149.

P^uerū

24: nō eff^u maj^o dependens a cā, quā a Deo, nō ē a Deo ut a p^o causa;
sed ex causa independenti maj^o dependet et enī liber a volūtare creatā
quā a Deo: ergo. Māx ex cāa tenet mīa p^o: et enī in hac n^o a^o liber de^o
der a Deo et a volūtare creatā; et alias dependet a volūtare creatā ut de-
rante causa Dei: ergo maj^o dependet a volūtare creatā quā a Deo. Se-
q^u 3° volūtar creatā alq^u habere, quod non accepit a Deo, nō p^o se de^o
re ad op^urandy.

S. S. Adversarium tela retundit.

150. Regi 1°: ex sacra pagina, nō lūg 5° duxit D^g de Populo Israel sub
vinea methaphora q^u h^o v^o d^o: quid ultra debui facere vinee meae, et n̄
feci ei? exsecravi, ut faceret vbas, et fecit labruscas. ubi loq^u de auxili-
liis effici q^u si hoc deficeret alq^u refaceret: ergo. Ista: ex illo Marci 11.
De tibi Conzain ve tibi Bethsaida, q^u si in Syon et Sydoni fuerit ep^u
clatueret, quā fuerit sunt vobis oīj in silicio et cinere parietes egissent. In
tē refim^o reprehendit Xp^u Jud^u eo quod videndo sig^u signa non exegerat
nīq^uq^u, quā tamē si videret Syon et Sydonē overex^u: ergo habuerat
qm̄q^u Jud^u quā si Syon et Sydoni habuerat overex^u; sed tamē Jud^u de
facto overli non fuerat: ergo.

151.

2°

Ad arg. quod iustis loq^u de omnib^u gentib^u
ad auxiliū suffiens, et ad posse facere; nihil enī D^g subtrahit de necessarij
non tamē dat omnia ultra nēq^u et indebita nec omne gratuitū beneficiū q^u
posset dare; suffi enī dedisse omnia nēq^u ex q^u suffientis auxiliū. Et arg^u
dit quod posuit ultra facere dando auxiliū p^oderat dūq^u. posuit ultra ex
debito nō sine debito et itaq^u gratuita applicā transeat. D^g enī non

dicir: q^u ultra posui facere; sed q^u ultra debui.

Ad sp^uans et simile argū 152.

fuisse obiectū 2. Reg^u a Monachis Adumptonis, ut p^o in lib. de conc^u.
et grāa cap 3°. Ex ipso 2° Syon et Sydoni overex^u ē si p^oderat ei
Xp^u ex dono effici, quod si dedisset Jud^u, enī overex^u. Unde nego
conq^u; Jud^u quā defuit alq^u ut quod p^oderat non fuerat, quod si
ēnt et D^g velle eis cor lapideū offerre nōq^u de facie credere, et
p^oderat, sine quā p^oderat, et dono nec Syon exederat.

153.

Instrabit: ergo in-

iuste reprehendit Jud^u p^o Syon et Sydoni. P^o cā p^o nō ut op^u
inex^u sit iusta, debet p^oderat p^o op^uis extrema reu^u; quod
et iuste inex^u sit reu^u q^u alio, et quod ille mille num^u reu^u
alio mille lucrasset, et iuste accipiens centy non lucrasset mille; et itaq^u
p^o auxiliū effici exa p^oderat Gentiliū, et negat exa Jud^u non re-
vaxet inter illos p^oderat: ergo in iusta p^oderat inex^u sit reu^u q^u illis.

2° arg^u 154.

ph^u ista fuit argū quā a paritate Gentiliū d^uderat Xp^u arguere, et
vincere Jud^u iustit^u, et quod non fuerat overli visis cor miracu-
liis, quā si apud Gentiles fulissent paritate p^oderat egissent; et ut argū
a paritate sit eff^u int^u vray extrema omnimoda p^oderat debet re-
vaxi: ergo nisi Jud^u omnino p^oderat p^oderat Gentiliū enī omnino
ineff^u argū Xp^u 2° Jud^u ab exemplo Gentiliū.

155.

N^o cōg^u non enī inex^u paritate

Jud^u ab exemplo Gentiliū in p^oderat ex q^u auxiliū effici fundat
sed j^o p^oderat denon ex q^u suffientis, q^u dat viciū, et facultatē non
aut^u applānt^u in rāone aut^u suffientis auxiliū aut^u p^oderat, aut^u p^oderat re-
ceperat Jud^u quā Syon. P^o h^u ē q^u obligā ad op^urandy inducit
ex suffientis auxiliū, quod dat posse ad op^urandy, et n̄ h^u ex q^u ag^u p^oderat
n̄ aut^u ex effici, quod non dat posse nec viciū, sed ity applānt^u.

Ex q^u ad 156.

14. cōp. gō. dīg. māp: debet servari equalitas quorū ad aū 14. sup. quā illi. qao fundat. 2° quorū ad aū 24. et applicatū ad illū, quā obligatū sup. venit nō māp. et dīg. minor: non servaret equalitas quā ad aū 14. nō mīp. quoad aū 24. et applicatū 2° mīp. et nō conqū. Et enī ut vna iura q. alia inceptorū sufficit, quod equalitas sint obligari et vna transgrediat alio adimplere obligatū; obligatū autē sup. posse fundat nō sup. aū 14. et applicatū ad illū, et q. auxilliū fideriary nō dat posse, sed illud supponit, et ad aū efficitur applicatū; hinc ē quod iniquitas ex illa quēvis non obicit rati inceptorū, enī opaxatū, dymō in pōa extremae supponit equalitas, glā in pōa cōmū.

157. Nec exemplū servatū ad xj. addit; q. inter illos ē iniquitas enī in aū 14.; non enī pōt vna centū namis eandē effīg. lucraonīs pōtari, quā alig. mille argenteis pōtari. Ad 24. gō. dīg. māp. debet servari paritas in eo in quā argū fundat. 2° in aliū ad argū non pōtari nō mīp. et cōg. 3° argū xpi fundat in obligatōe pōtendi enī, quā dīmū et pōtē ad pōtendi, quā equalitas fuit, aut māx ex q. iudic. enī.

158. Et ad veraxiū nō pōt solvere argū; nō si ab illis quāram; cui vīdēt mīxatū xpi. Exiū dīcitur; et illi vīdēt iudic. Quasi non fuerit? Rēne, quod Exiū exhibenda erat grāa opaxa in illa temporis dīfīa, et illū cīcīstantiū in q. pōtēdēt q. cū mīg. dīcitur; iudic. v. fuit data grāa in illi cīcīstantiū in q. pōtēdēt dībentur. Unde docet, quod q. vīdēt Exiū, et Exiū, et iudic. fuisse parat, et equalitas in grāa pōtē, et in eo enī vīdēt, nō tam fuerit equalitas in grāa in eo mori et in aū beneficiū operata.

159. Nunc sic non mīg. regunt auxilliū inceptor efficit ad ē operandū in rīa v. quā regit in v. Ad veraxiū illa grāa opaxa in eo mori, et in rāone beneficiū operata; sed Exiū et Exiū ēē data hōc grāa opaxa j. ēē mori et in rāone beneficiū operata, quā q. omnia deficit iudic. et hoc fuit mori sup. incredulitatis et docet

Ad veraxiū: ergo in eo v. iniusta fuit inceptor xpi facta iudic. opaxatū ad Gentiles. Pōt conqū: nō ut inceptor opaxatū vīdēt iudic. ē equalitas opaxatū extrema; sed hōmī equalitas non inceptor, si 24. non dat grāa opaxatū in eo mori iudic. quā tam dīcēt Exiū, et Exiū; ergo

Di. 160

et 2° duorū: ille non ē culpabilis, quod non agit, nec rephione dīg. q. non habet omnia nō ad agendū, sicut ille q. caret brevitas indulgentia omni officij recitandū, sed q. caret auxilliū effici non hōmī. nia requirit ad agendū: ergo. Dīg. māp: omnia requirit ex pōtū pōtū, 2° ex pōtū 24. nō māp. et dīg. mīp. non hōmī vīdēt requirit ex pōtū pōtū nō ex pōtū 24. dīg. mīp. et nō cōg. Hinc pōt ad exemplū; nō brevitas regit ex pōtū pōtū ad recitandū hōmī, seu ut opem pōtū; q. dīcitur vīdēt nō loco Exiū, sine q. homo nec aū 14. ē opaxatū recitandū, eo quod species dīcitur ex pōtū pōtū ad inceptor.

161.

Ad 2° pōtū pōtū tollit liberatū: ergo non dat. Et an: liber ē q. agit ex se ipso, et se ipso dīcitur, sed pōtū non agit ex se ipso agit enī et dīcitur a Deo: ergo non ē liber. Rē an: ad gō. dīg. māp. quā agit ex se ipso et se ipso dīcitur regit 14. agens nō regit 24. agens, 2° māp. et dīg. mīp. pōtū non agit ex se ipso, nec dīcitur regit 14. agens, 2° regit 24. agens nō mīp. Et enī in q. dīcitur regit 14. agens de hōc quod 24. mori: agens enī ut agens non ut ipso nihil agens. Recit dīcitur nō 142 et regit.

infra 162.

Instabilis pōtū ad amandū vīdēt non pōtū non amare: ergo nō mōdo ē liber. Et an: nemo pōtū id quod implēt; sed implēt pōtū ad amandū nō amare, alias frustrat pōtū: ergo. Rē 14. dīcitur an: non pōtū non amare j. vīdēt opaxatū, et in vīdēt dīcitur nō. Illū dīcitur non a dīcitur, nō gāntū quidā dīcitur, sed ab Rē dīcitur dīcitur. Thāmī, q. illū dīcitur q. in hōc sufficit rephere solūm cōg. argū, quod nō obicit q. 24. de vīdēt. Ad 2° quod non est 24. pōtū quā pōtū pōtū dīcitur.

Cuius rē 163.

1. Ad 4^{am} dicendū, quod quicquid de quolibet ablati recte potest quod D^g p^ro ex
 2. p^redestinare v^t n^{on} p^redestinare, tamē suppono quod p^redestinaverit non p^ro n^{on} p^redest-
 3. inare v^t e^{ss}e exp^o, q^{uod} non p^ro ē mirabile. Et ideo d^{ic} communiter, quod
 4. hoc: D^g p^ro non p^redestinare p^redestinare, v^t p^redestinare non p^redestinare in sensu
 5. opaco ē falsa in diviso v^t

162. Sed et omnes caligines dispellamque aduerso, non non
intelligere hęc salutem, ita et p̄mory p̄mory oportet si collat p̄mory, non p̄mory
ut si ponat p̄mory, adit enī hęc egging hęc egging et hęc egging defōmī oportet.
Dimī ergo etīq sub ip̄a p̄mory ad amandy, amandē p̄mory non amandē
hęc tamq p̄mory non amandē non respicit negatōe amoxi et p̄mory si
mīq respicit p̄mory ad amandy, ita et alī in eodē instanti sit p̄mory
ad amandy, et tamq non amandē, sed solū p̄mory ad non amandē respicit n̄
amoxi et p̄mory dimīq a p̄mory ad amoxi. Videgī dicta f̄ sum-
mū et p̄mory modatq p̄mory et dimīq.

[illegible]

166. Quod
autē hic, et nunc ad aliquā superuenire, et fleere illi in aliquā parte dīctā
impediunt ne in alig fecerit hic et nunc per acri ē, et nullo modo offere
porefrati autē, q^d sicut p^{re}cedit h^{ic} p^{re}stas a quib^{us} extremo dīctis, ita
et a p^{re}dictione nūq^{ue} nūq^{ue}, et fleere illi p^{er}it ad h^{ic} extremo q^{ue} ad alid
Neque enī omnia p^{re}st in vltima p^{re}stas ad p^{re}cedendū dīctū et dīctū
et dīctū, aut rep^{re}sentat a p^{re}dictione dīctū, v^t r^{ati}o ut dīctū et

divin, și în cauza gongrării chimice, nu pot vedea j. de amănunt go.
rețarilor, și voluntar și cu libertate, nu gongras omnia litaris curat Deo
et eis dominus debet de immo subiecta.

178. *Fig. 4^a: ire ē bmg syllā: omnis homo*
plētiāq; vrentis et h ē illi inevitabile; sed Pīg ē plētiāq; et h ē illi in
evitabile: ergo Pīg vrentis et h ē illi inevitabile; sed spm̄q; vry hēne exi-
gite in Pā plētiāone: ergo etq; vry nq; pōtā plētiāone, vrentis exi-
Pā inevitabilis. Pertraque nq; in h syllā illi fig: omnis eaber plētiā
ad emittēdos fluxū emittit fluxū, et h ē illi inimpēdibile p om̄q; causā
creat; sed nq; mīgdalq; ē plētiā ad emittēdos fluxū, et hoc ē inimpēdi-
bile p om̄q; causā creat; ergo nq; mīgdalq; emittit fluxū et h ē illi in-
impēdibile p om̄q; causā creat.

172 In h. syllō 2^a ē conditō falsa; nō amig-
tali flexione, pōt immedie tempore, in pperie nimia pluvia, ventis ge-
lidis, homo quidē sarnos et plures alij caurs; ex quo inferat
v. alqun pōrā ē falsz et illegitimas leges non servare; istas aut
misp nō ē falsz, nō qd illis pōrā ita disputās supponit. et 2^a pōrā
manifesta nisi forte dicat pōrā Deū impediri ad plegiendi ad alqā
causa cecata.

873. *Talkaria hāc argūi decēgit p̄notando, quod illud syllex; et hoc ē illi inevitabile qm̄ cadere supra ventū et p̄ter fexi supra rōg p̄p̄s se fecit supra ventū p̄p̄s facit hūc ventū: omnis hō p̄cūctū ventū. ita ventū inevitabile quā p̄p̄s evidēt ē falsū, ut demonstrat maior sylle adductū q̄ infra. Si autē addiderit illud cadat supra ventū rōg p̄p̄i m̄x ē ut; nā p̄p̄s ista: omnis hō p̄cūctū ventū ē nesci; neq̄a reddi falsa nisi p̄ter q̄ quod cūp̄a ventū opōnat q̄ p̄cūctū aū exēp̄e quod ē humexa.*

172 Hoc pariter 2° quod si m^{ax} syl^li, ita accipiat. ut addit. ill^o
et h^{ic} ē illi, feritabile cadat supra v^{er}um, si illigim^{us} ē tang. ad m^{ax} fal
sa. n^{on} est e^{ss}e feritabilior s^{ed} v^{er}um, quod omni^{um} p^{ro}ferat^{ur} v^{er}um, sicut

ing ex vray, quod omnis arbor gl'ificata ad emig'at' flores, flauos emi-
tit; ita ē vray ex vray, quod homo veniat vniu' lūis, sicut aug ē emi-
grat' vray, quod arbor illa florificat' florificand' obtingent', et a cūp'is nāz
lib'g impeditis ex qua facile videt' vray gl'ifici vlti ē fabry

Si uo addere illud: 175.

et hoc ē illi inevitabile fecit in omni gēte, quod ē malū q^d ex infeli-
citate dūtaxat intus, necessitatē abluēz conquezzūz q^d camp^{us} se gēstio-
nēz neceracō conquezzūz. Nec liberatū caetera regūz gēstioz ad falsi-
tātē mūz, in qua Deū sualoz ingessat; nō gēstioz hōz ē chymexia.

21st 176.

ius istis defectis in eo, quod inevitabilitas addita maxime appellat non
supra viens sed supra veritatem maxime in quo sensu mea ut est. Ne in
hoc appellat supra viens additis hoc, falsum; si enim appelleret supra
veritatem quodammodo illa est ut a viens exercitio. Si appellat supra ve-
ritatem supra viens appellat. Et autem non hoc locum in maxime quod est gratia
veritatis atque adeo non importat viens exercitio sed nonary.

Aug. 5° 177.

D^o glideraxerit causam suam ad omnes rationes, etiam glideraxerit illas ad peccatum,
 sed D^o negat gliderare ad peccatum, alias esset auctor peccati: ergo. Dispositio
 est: etiam glideraxerit ad peccatum, quia ad id, quod in peccato est de gratia et
 per se volens, n^o quia ad id, q^d in peccato est de defectu, et q^d accipi vo-
 lens, n^o magis, et eisdem modo dictum mihi, n^o coniungit. In peccato igitur duo re-
 xige^{nt} entis, et determinatas, seu malitias; ad entem, quod d^o est D^o gliderare
 est, n^o ut glideraret ad malitiam, seu defectum, sed huc cum expressa d^ono-
 ne ponit, q^d respicit malitiam de se, et causam h^o deficientem.

Don aux 12 Lignes 1/8.

et si se et dicere ad malum, qd nemo intelligit ad magis agere, sed
per se et dicere se dicitur ad bonum, cui magis coniungit, et ne amittat
illud bonum ex irregulari amplexu magis et peccatum incusat. Propter
hoc: nō ex hac solutione regit, Deo non se habere pure quodammodo in

malitiam peccati; sed conquisitio est falsitas: ergo. Pro sequela: quod causat aliquid ex ipso
infaliter regit aliquid, non propter dei promissum solum et hoc ad illud, ut quia
motus infaliter regit ad inflectionem vulneris lethalis, ille qui alibi inflectit
vulnus lethale inegre dicitur ei maxime promittere; sed ex paterione materialis
quod, infaliter regit malitiam: ergo.

179.

Ad maiorem ad propositum. dicitur maiorem ad quod infaliter regit
aliquid si sequatur necessitudine physica, et causalitatis, et logica solum et illa-
tionis, non maiorem. Etiam quod malitia et deformitas peccati, non sit iuxta obiectum vo-
luntatis dicitur; nec intra spheram causalitatis eius non regit ex paterione
ad malum peccati physicum, et causalitatem, sed solum logicum et illationem, et idcirco
solum promissive se habet ad illud. Exemplum adducitur ex. Chrysostomus salutat, quod
motus efficitur ex. sphera activitatis causatam dicitur regit per se et ex natura
rei, ac necessitudine physica ad inflectionem vulneris lethalis.

180.

Non vacat dicitur.

curare si quo virescat virtutis solum, sive physicum pateritatem? Sufficit dicitur esse
vires indubitatum virtutis virtutem, si aliquid faciat, et regitque recepto, et
pateritatem si volente, quod virtutem effacime virtutem virtutem virtutem de
lib. arb. dicitur. 3. quod 4. secus. 3. per rationem de maiori. Palancos singulari solum
et virtutem si ipsa virtutem Dei facit immutatio virtutem virtutem. An autem si virtutem si
quo physica pateritatem virtutem sit qualis se habet per modum virtutem, seu ap-
plicationis, an de maiori pateritatem receptum si causa 2. rationem est movet, ut se
moveat, si quo dicitur virtutem virtutem virtutem de nomine, de qua virtutem
est virtutem.

Quæstio 3.ª de Causa physica instrumentalis.

Art. 1. Explicat proxima ratio causæ instru- mentalialis.

1. Non est ratio de instrumentis moralibus, quod non physicum sed moraliter regit
fluit in effectum, movendo vel imperando et per se figurat virtutem virtutem

instrumentis moralibus movendo ad persuadendum. Prudenter, solum enim legimus de
instrumentis physicis, quod a causa generali accipit physicum effectum ad agendum, et physicum
influit in effectum. Et est 3.º nati, astrale, et signale, quod dirigunt rationem effectum,
quod inducit, non tale dicitur instrumentum quod est effectum ad quod assumitur, sic mo-
tus hominis eius est instrumentum naturalis, virtus et motus astralis virtutem
et humanitas Christi supernaturalis.

Præter alia est instrumentum virtutem eius generali agente 2.
et si naturalibus manibus, et in signatibus humana Christi: alia est instrumentum
reparatum, ut si naturalibus baculis, et si supernaturalibus virtutem virtutem. Unde
et instrumentum virtutem movet reparatum, et si naturalibus baculis movet per manibus,
et si signatibus virtutem virtutem, cuius solum legem est causa generalis effectum, virtutem
virtutem virtutem virtutem, ad causandum virtutem per humanitatem Christi virtutem
et instrumentum virtutem, ut docet Aristoteles 2.º 3.º. q. 4. 62. ar. 5.º.

Sed, ut ex claritate ex.

glicem si quo virescat instrumentum virtutem tale sive quod sit virtutem instrumentum
talit, ut virtutem a causa generali operetur virtutem virtutem. 2.º. q. 27. de virtutem, ar. 4.º
ubi ait: ad aliquem effectum operatur aliquid 2.º.º, uno modo, sicut quod est agens, et vir-
tutem se agere, quod agit quod aliquid facit virtutem virtutem quod modum non operetur sive habet
illud facit a se, sive ab alio aut natura, aut virtutem: Nihil modo aliquid operatur
ad effectum aliquid instrumentum, quod quod non operatur ad effectum quod facit virtutem
sed solum inquit est motus a per se agente: hoc enim est ratio instrumentum virtutem
instrumentum, ut movetur motus.

Et maiorem adducit rationem: unde sicut se habet per opera 2.
ad per se agens, ita se habet motus, quo movetur a generali agente ad instrumentum
Ex. virtutem virtutem virtutem, si quo virtutem per se differtur virtutem virtutem virtutem
virtutem, in eo ubi quod illa agit per virtutem, seu facit, aliquid modo virtutem:
ita ut per virtutem virtutem, aliquid, et nullum modo virtutem, sed virtutem a
causa generali dicitur virtutem est agendum per motus, quod movetur; unde non
aliter agit causa instrumentalis, quod in quod motus a causa generali.

Tunc se

9.

adlangu ea que docet A. 2° 3. p. q. 62. art. 4. ubi dicitur: *utrum gēali ag-
rit hēt pmanē, et opere ēē j nā; utrum autem instrumentalis hēt ēē transire ex
uno j alio, et instrumentum, videtur etiam causam instrumentalem, non tū agere per
virtutem que per motum, et applicationem, q^a utrum imparet pmanē et ut 2°
ipē qualitātē, que pmanē ēē, ut utrum utrum, derivata a causa gēali non sit
j causa instrumentalis pmanē, sed utrum utrum, non tū ē utrum, que
virtutis mō, et applicatio ad agendum*

6. Ex diffia primaria exolata juxta has ca-
ulas: *utrum utrum, quod causa gēali, que pmanē virtutis pmanē effi-
itū, pmanē et opere pmanē, sicut pmanē, et opere ēē utrum illig;
agrit effi j pmanē utrum adque ut. utrum excedit si pmanē sit emi-
nentiā, et per se utrum assimilare sibi effi, agrit pmanē, et ipi ut
quod virtutis effi.*

7. Instrumentalis utrum que nō pmanē virtutis, sed virtutis ēē gēali
agit utrum utrum et opere pmanē effi, sicut utrum, et opere ēē utrum
utrum a cā gēali derivata; agrit utrum utrum utrum utrum in pmanē, nec
utrum utrum assimilare effi, sed causam gēali nec utrum utrum utrum
utrum utrum utrum; imo nec utrum utrum, ut quod, sed ē causa, qua gēali
agit utrum utrum utrum; nec utrum utrum utrum utrum utrum.

8. Ex dicitur ex-
cludit ratione pmanē causam instrumentalem utrum, quod pmanē opera utrum
calor ignis, lux solis, et pmanē, q^a licet dicitur utrum instrumentalem, eo qd
non oparet sibi, sed sit tū ē utrum, nō tū ē pmanē instrumentalem, q^a non
mover pmanē a causa gēali, nec ab illa pmanē utrum agendi utrum.
utrum, sed ē utrum utrum utrum utrum, qua cā gēali utrum op-
erit utrum causam gēali mō, et per utrum utrum utrum q^a utrum
a fū, et utrum utrum.

9. De semine dubitari solet an sit instrumentum generans?
sed q^a in ipso ē utrum utrum utrum, ut docet A. 2° 3. p. q. 62. art. 4. ubi dicitur: *utrum
ex utrum ad utrum, et utrum in utrum, et utrum utrum, videtur, quod*

utrum utrum debeat numerari inter virtutes instrumentales que in-
strumentum pmanē tū ē utrum, et licet utrum adducat utrum de utrum gēali
que utrum ē utrum instrumentalem, nō tū ē utrum, q^a utrum utrum ad utrum
quod sicut utrum utrum, dicitur in utrum utrum, ita utrum utrum j
utrum utrum, quare utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum
exempli.

Postea nec luna ē causa instrumentalis illuminationis, nec aqua ca-
lida, aut ferrum candens calefactionis, q^a licet luna sit utrum utrum
nec illi debeat, et utrum de aqua, et ferrum utrum calorem, utrum lux, que utrum, et
utrum illuminationem utrum utrum utrum utrum utrum, et calor utrum calefaci-
endi utrum utrum utrum, et sit utrum utrum utrum utrum utrum utrum
utrum, et utrum in utrum utrum utrum, quod utrum utrum utrum
instrumentalis excludit.

Idem dicitur de lumine gēali, et de virtutibus utrum, que p-
manē utrum utrum utrum, illi utrum utrum ad utrum utrum utrum
utrum utrum utrum, et utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum
utrum utrum, ac si utrum utrum utrum, et utrum utrum utrum utrum
utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum.

Art. 2. Quidā dubia resolvuntur.

Dubitabitur 1° an causa instrumentalis debeat habere auctorem aliquem pmanē, qua
pmanē utrum utrum utrum ad utrum utrum utrum utrum utrum utrum
utrum instrumentalem, et pmanē utrum utrum utrum utrum utrum utrum
non magis utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum
hoc utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum utrum
magis utrum ad utrum utrum, que novacula: ergo negi dicitur instrumentum
quod non hēat auctorem utrum.

2° q^a A. 2° 3. p. q. 45. art. 5. pmanē utrum utrum
instrumentum utrum, eo quod instrumentum debeat habere auctorem utrum utrum utrum

derivat a voluntate, et in qua est potestas quiescentis, sed hoc non appropinquat, sed bonitas apprehensa; non enim generat derivat salutis appropinquat, nec habita appropinquat salutis quiescentis: ergo non appropinquat, sed bonitas appropinquat est ratio finalis finalizandi. Dices, bonitas est ratio quae appropinquat ut ratio sub qua.

7.

2^a pars quia ratio quae, et sub qua ratio voluntatis debent esse in eadem linea, et genere appetibili dicuntur lux, et calor sunt in se, et per se visibiles; sed appropinquat virtutis ablatum non est in genere appetibili, sed cognoscibili: ergo. 2^a pars ratio sub qua virtutis finis est ratio quae per se requiritur salutis voluntatis; sed non appropinquat, sed bonitas appropinquat est ratio salutis voluntatis, et per se: ergo.

8.

Resp. 1^a ex D. Th. 1^a 2^a q. 25. ad 2^{am} dicitur: quod appetibile non autem est appropinquat per se, ut in se, sed per se est ratio. Appropinquat non movet appropinquat, nisi in se est appropinquat: unde dicitur appropinquat non per se dicitur appetibile, huius verba, videtur videtur, appropinquat est ratio finalis sub qua et diversitas appropinquat est per se diversitas appetibilis: ergo. Ad quia verba huius testimonii ad appropinquat per se videtur appetibilis generalitate rationis intelligitur, et negatur; non autem generalitate rationis finalis.

9.

Alia verba, nempe quod dicitur appropinquat non per se dicitur appetibilis, intelligenda sunt ex sequenti, et illud; quod ex diversitate appropinquat colligit appropinquat diversitas appetibilis, sicut ex diversitate operationis colligit appropinquat diversitas maxime. Propter rationem appropinquat est ipsa ratio finalis differendi, et virtutis finis, sed ratio in hoc bonitas ipsa. Et huius ratio dicitur non enim appropinquat dicitur appropinquat 2^a sed quod dicitur appropinquat non dicitur appetibilis, ut ita intelligitur non ipsa appropinquat, sed ipsa per se bonitas appropinquat est dicitur ipsa rei appetibilis.

10.

Propter rationem q. 25. de virtutibus. 2^a ad 6^{am} dicitur: 1^a 2^a quod diversitas appropinquat per actionem se habentem ad virtutes appetitivas nisi diversitas appropinquat virtutis. Et eodem modo alii auctoritates explicari possunt.

11.

Resp. 2^a malum appropinquat, ut est appetit mulcorum a voluntate, sed ratio finalis

licet virtutis est appetibile, non est bonitas obiecti sed ratio eius appropinquat: ergo hoc est ratio finalis finalizandi. 2^a quod ratio ratio finalis finalizandi est bonitas obiecti, non quod obiectum virtutis est, sed quod illud per appropinquat appropinquat; unde appropinquat non fit sed ratio appropinquat virtutis est appetibile. Dices, causa finalis, virtutis realis debet virtutis rationem finalizantem per aliquid reale, sed bonitas illa applicata non est realis: ergo. 2^a magis, quod licet appropinquat sit ficta, bonitas applicata est realis.

Sic 2^a 12.

Solutio: causalitas finis virtutis est igitur amor finis, quatenus a fine pendet, et dicitur per se igitur. Et explicatur in Reg. 22. q. 22. de virtutibus. 2^a ubi dicitur: non influere causam efficientem est agere, sed influere causam finalem est appetere, et deinde ratio; sed finis appetit et derivat dicitur finis autem voluntatis appetit et derivat, ergo.

13.

Potest ratio: id per quod finis virtutis movet voluntatem ad sui amorem, et illud causalitas; sed virtutis modo voluntatis ad finem est amor virtutis igitur non est aliquid precedentis omni autem voluntatis: ergo causalitas finis est igitur amor. Solutio: quod finis est autem ratio virtutis per id, quod fit movetur ad sui amorem, et per autem modo virtutis est autem ratio movetur per quod eius causalitas virtutis. Solutio: virtutis modo voluntatis ad finem, et virtutis illecebra, non attractio voluntatis ad finem; sed hoc est virtutis amor finis, et non aliquid precedentis: ergo.

12.

2^a pars: 2^a ex illa sequenti:

amor meus, quod, meus: illa ferat quicquid ferat; sed voluntas virtutis ferat illi, aut ratio a fine est virtutis amor finis: ergo virtutis amor finis est virtutis attractio voluntatis ad finem. 2^a quod negat intelligitur, voluntas finis virtutis trahere voluntatem ad se, quod voluntas virtutis trahat in finem; sed voluntas per ratio autem amor finis trahit virtutem ab ipso: ergo per ratio autem amor finis trahit finem ad se virtutem voluntatis.

15.

Officiat: effectus causae negat esse illud causalitas; non causalitas est fieri effectus, igitur debet ab effectu sequi; sed ratio voluntatis est effectus causae finalis, igitur voluntas trahit ratio autem quod movetur a fine: ergo ratio voluntatis negat esse causalitas finis. Dicitur magis: effectus ut quod causae negat esse causalitas illi, 2^a effectus in quo non magis.

implat eisdem nunc efficitur. Quia adquaret per se, ut implat quod aqua per se
efficitur; sed si utraque similis aqua per se perducit efficitur, dat quod aqua per se perducit illi; ergo.
17. Pier

2°. si illa quod causa totalis perducit similis eisdem nunc efficitur. Quia causalitate est omni-
ca. Non 1^a. quia causalitas est per se efficitur, et implat quod per se totalis totalis nunc
efficitur, sicut quod facit de totalis. Non 2^a. 2^a. quod causalitas est ex parte virtutis
causae; sed implat quod in ^{2^a} causa totalis sit eadem nunc virtus agentis; 3^a
implat, quod sit eadem nunc causalitas virtutis ex parte virtutis. 2^a. quia causa-
litas totalis, ex se influit, totalis agentis, adquaret ex se nunc per se ergo causa-
litas una causa adquaret ex illa, neque adquaret ex alia.

18. Lig. 1^a si duo corpora
luminosa in quatuor applicentur spatio, tunc capax illuminatio, ut quatuor
quodvis causabitur illuminatio, ut quatuor, quod causae tales applicentur per se ope-
rat^o et illud quod per se, et illa duo corpora si causae tales et quodvis per
causare illuminatio, ut quatuor, sed spatio, ut supponitur, tunc est tunc illuminatio
ut quatuor; ergo illa duo corpora causabunt in spatio eadem nunc illuminatio
ut quatuor; ac primum id nunc efficitur per se de facit a quod causa totalis per-
ducit.

19. R^o quod tunc illa duo corpora mutuo se impediunt per se, et aggregant
per se simultaneam utriusque causae, et incapacitatem per se, non possunt recipere illumi-
nationem, ut actus, ac primum de facit ut causae partiales. Dixi per se, quod nullus ex
illis corporibus per se alium impedire efficitur aut de facit, neque enim per se aliquid
nunc illuminationem efficitur, aut de facit, diminuisse, aut debilitare. Unde tunc per se
reddere per se per se indifferens, ut possit eisdem efficitur illuminationem adquaret ab alio
recipere, et sic a nullo perducit aqua, et h^o est tunc mutuo impedire per se quod
per se per se incapacitatem per se quoniam a simultaneo utriusque corporis.

20. R^o 2° per se sacerdos per se eisdem nunc hostiam dicere, ut accit^o et ce-
lebratione ordinis; sed per se est causa totalis et aqua licet instrumentalis, et
alias si causae eisdem nunc, et rationis; ergo per se causae totales. R^o 3° non mu-

ture ut per se, sed in omni causa instrumentali, non radice attente rationis
ut nonnulli innotuit. Pier sed per se omnes adiunguntur in virtute. R^o 4° in
in instrumentali ut docet D. Th. 3^a p. 1. q. 82. ad 2^{am}.

Si autem facit arguitur per se 21.

met de duobus sacerdotibus similis in diversis altariis accensibus. Dico, de duas ca-
usas instrumentales totales, sed perducit diversis efficitur per se diversitate sumpta ex
tunc a quo diversio, qui est panis, neque subtrahit corpus Christi, ut quae diversio
ex parte, adque aliquid ipsi in supposito, est tunc finalis ad quod diversio, et ex
in casu posito sit per se panis est per se et diversio tunc a quo diversio per se
et diversio per se diversio, ac primum et de per se in de tunc diversio, finalis est
nunc diversio in utroque altari quid per se de igitur materia et in de rei.

Dico: ergo 22^a

gasitum poterunt per se causae totales facit eisdem nunc efficitur per se per se
in de rei, et quod ex tunc per se diversio, quatenus notat diversio rationis, et virtutes
efficitur in suis causis totalibus. R^o 2° conuenit, quod implat, causas facit efficere
efficitur per se, qui illi efficitur entia, et in de rei unde generat efficitur per se
a causis partialibus idem non finalis sed entia entia est, oppositum principium in ca-
su arguitur, quod sacerdos, accensit, neque subtrahit corpus Christi entia perducit.

Ex 23.

dictis colligitur eisdem nunc efficitur in per se posse a duplici causa totali finalis,
nec a per se causa mali aut finalis, neque ratio adducta equaliter vincit in om-
nibus causis. De repugnancia per se finalis totalis agunt Theologi 1^a 2^a q. 6^a
de repugnancia per se per se in una materia eisdem, lib. 1° q. 3^a ad 6^{am} et tunc de repug-
nantia tunc per se in per se materia.

**Art. 2 an Causae creatae possint se invicem
causare?**

Suppono ex omni nunc quod in eisdem per se infimo causae, et per se eisdem instanti non po-
ssunt causae mutuo se perducere et causare, unde dum nunc non possunt se recipere, 24.